

LETOS

obhaja naša Jednota 25-letnico poslovanja mladinskega oddelka v ta namen naj vsako krajevno društvo marijvo acitira za ta oddelek.

Entered as Second Class Matter December 12th, 1923, at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24th, 1912. Accepted for mailing at Special Rate of Postage Provided for in Section 1103, Act of October 3rd, 1917. Authorized on May 22nd, 1913.

Apel za pošiljanje paketov

s hrano in spodnjo obleko, jugoslovanskim ujetnikom v nemških in laških ujetnišči.

Washington, D. C.—Poslaništvo Jugoslavije in ameriški Rdeči križ v Washingtonu sta prejela brzopjavo od mednarodnega Rdečega križa v Ženevi (Švica), da obstaja nujna potreba, da se pošlje 90,000 jugoslovanskim ujetnikom v nemških in italijanskih taboriščih pomoč v paketih s hrano in spodnjo obleko.

Ameriški Rdeči križ se zato obrača do vseh naših organizacij in posameznikov s prošnjo, naj mu pošljejo svoje nujne prispevke v ta namen.

Kakor je znano, je Rdeči križ poleg nabiranja prispevkov za hudo prizadete ljudi vodil slinčno pomoč za ujetnike tudi drugih narodov. Tako je že ugotovljena oblika paketov in pot ter način, kako se pošiljajo.

Po tem je vsebina vsakega paketa sledeča: kondenzirano mleko, ena kanta 14 unč; piškoti (sladko pecivo) za obed, en zavitek osem unč; sir, ena kanta osem unč; kakao, ena kanta osem unč; sardine, ena kanta 15 unč; svinjina (svinjsko meso), ena kanta 12 unč; govedina (goveja meso), ena kanta 12 unč; čokolada, dva zavitka šest unč; drobnji sladkor, en zavitek, štiri unče; vitamin C, od koncentrirane pomaranče, ena kanta sedem unč; češplje, en zavitek 16 unč; kava, ena kanta štiri unče; cigarete, dva omota, in tobak, en zavitek dve unči.

Pakete naroča Rdeči križ v New Yorku ter jih pošilja v velikem številu v Ženevo, odkoder se pošiljajo naprej. V taboriščih samih se briga po eden izmed uradnikov, ki ga za to postavijo ujetniške oblasti in pa Rdeči križ, za to, da se pravilno razdelijo. Iz dosedanjega izkustva se vidi, da je bil to izvrsten način, kar dokazuje tudi cela gora zahval dariteljem in Rdečemu križu.

Cena za vsak paket je \$2.50. Prispevek se mora poslati najbližjemu krajevemu oddelku (Chapter) of the American Red Cross, to je najbližnji krajevni postojanki ameriškega Rdečega križa, ali pa organizacijam za pomoč. Jugoslaviji.

Le prispevke za večje število paketov je treba poslati naravnost Rdečemu križu v Washington (American Red Cross, Washington, D. C.), z označbo števila paketov.

Ker je ujetniku drago in ljub, da pozna ime daritelja, je vedno dobro, če se da poleg prispevka tudi ime in naslov organizacije ali točen naslov in ime osebe, ki pošilja z označbo, da je prispevek namenjen jugoslovanskemu ujetniku.

To je prvič, da morejo naši izseljenci v Združenih državah ameriških poslati svojim ujetim bratom iz domovine darove. Pričakuje se velik odziv, ker je pomoč nadvse potrebna in nujna.

Dr. Konstantin Fotić, poslanik.

Nemčija v vojni z Rusijo

Nemška vlada je dne 19. junija poslala sovjetski Rusiji ultimatum, da mora tekom 48 ur vrniti Romuniji nedavno okupirano Besarabijo in da se mora držati dane obljube glede nemčija v Livani in Rigi zgraditi svoje ladjedelnice in v Bebeve sirovin in da bi smelo sarabiji svoje zrakoplovne postaje.

Ker je pa Rusija ta ultimatum zavrgla, so nemške čete dne 21. junija padle ali vdrle na rusko obmejno ozemlje.

Hitler je vojno napoved Rusiji naznanil po radio in isto kritiziral, ker se ne drži sklenjene pogodbe med obema državama.

NEMCI NAPREDUJEJO

Takoj prvi dan so vdrli Nemci kakih 10 milj v notranjost bivše Litve in v Poljski. Nemški bombniki so bombardirali Sebastopol ob Črnem morju, Kujev v Ukrajini in Kanas, glavno mesto Litvinske. Sprijeli so se z ruskimi bojnimi letali. Ruska poročila trdijo, da so Nemci izgubili že 65 letal, a Nemci trdijo, da so jih izgubili Rusi nad 40. Fronta je dolga 2,000 milj, od Baltika do Črnega morja. To je najdaljša bojna fronta v zgodovini bojev.

RUSIJA POZVALA PET MILIJONOV MOŽ POD OROŽJE

MOSKVA, 23. junija.—Ruska vlada je danes poklicala 5,000,000 moških rezervce, da pomaga ustaviti nemški naval, ki je udaril na rusko mejo vzdolž 2,000 milj dolge fronte. Radio je naznanjal narodu, da so imeli Nemci dozdaj nekaj uspehov na nekaterih krajih, toda na več točkah so bili vrženi nazaj z velikimi izgubami.

Dalje naznanja poročilo, da je nemška zračna sila bombardirala ruska mesta in vasi, toda vanjo so se spustili ruski letalci, ki so prizadeli Nemcem mnogo škode.

BREST-LITOVSK V NEMŠKIH ROKAH

MOSKVA, 24. junija.—Rusi priznavajo, da je padla starodavna trdnjava Brest-Litovsk Nemcem v roke. Kraj leži kakih 110 milj vzhodno od Waršave. Obenem pa Rusi poročajo, da so v prvih dveh dneh vojne zajeli 5,000 Nemcev, in jim uničili več kot 300 bojnih tankov.

FORDOVA KOMPANIJA PRIZNALA UNIJO

Washington, D. C., 20. junija.—Po daljšem posvetovanju in pogajanju med zastopniki znane Fordove motorne kompanije in vodji CIO se je danes naredilo pogodbo, da so vsi Fordovi avtomobilski delavci pristopili v CIO unijo; vseh takih delavcev se računa na 120,000. Delavci bodo po zadržilu predsednika te unije dobili nekaj povišanja plače; od iste bo kompanija jemala prispevke za unijsko članarino, kar bo to prvi sličen slučaj v avtomobilski industriji, da iste ne bo treba delavcem samim direktno unije plačevati.

Naša jubilejna kampanja

Naprej za doseg števila 40,000 članov!

Piše JOHN GERM, glavni predsednik

Z začetkom junija t. l. smo dokončali 25 let plodonosnega bratakega dela v mladinskem oddelku naše K. S. K. Jednote.

V številki 21 in 22 našega Glasila je bila po agilnem glavnem tajniku sobratu Josip Zalarju priobčena splošna in pestra zgodovina našega mladinskega oddelka. Iz njegovega poročila vsakdo lahko razvidi, kako veliko ulogo je igral naš mladinski oddelak pri porastu in razvoju KSKJ. Na tisoče članov in članice se je pridobilo potom tega oddelka, ki so pozneje postali aktivni člani in članice in tako pripomogli, da šteje naša Jednota danes nad 37,000 članov in članic.

In sedaj, ob 25-letnici našega mladinskega oddelka, ko zremo v bodočnost, da bi zagledali zarek upanja, ko premišljujemo, kako bi povečali članske vrste KSKJ, se ne hote zopet zamisliti v mladinski oddelak, da je on tisti vir, oni bistri potok, iz katerega nam žubori novo članstvo za aktivni oddelak. In ko tako prestopa članstvo mladinskega oddelka ob njegovi dozoreli starosti v aktivni oddelak, se seveda število članstva mladinskega oddelka znižuje ali krči; z drugo besedo rečeno: mladinski oddelak postaja manjši. Da se pa krčenje tega oddelka ustavi, je pa glavni odbor pri svojem zadnjem letnem zasedanju sklenil, da se priredi veliko kampanjo povodom 25-letnice ustanovitve mladinskega oddelka. Pogoji kampanje so bili že priobčeni, zato ni istih potreba zopet ponavljati; rečem pa le to, da pogojni so taki, da si marsikdo lahko zasluži lepe denarje, samo ako je dovolj energičen za agitacijo bratske zavarovalnice naše Jednote.

Marsikdo si lahko priloži pristo vožnjo na našo prihodnjo konvencijo, ki se bo vršila v Chicagu meseca avgusta, 1942. Pri tej kampanji pokaže lahko naša mladina (to je članstvo obeh oddelkov, v starosti od 14 leta naprej), kako čista KSKJ. Naša mladina lahko veliko pripomore k porastu naše Jednote. Zaradi tega je moj sedanjí apel v prvi vrsti namenjen naši mladini. Pojdite na delo, pridobite svoje sokolege za isto organizacijo, h kateri tudi vi sami spadate, to je K. S. K. Jednoti. Pomnite, da kar storite za porast Jednote, to storite sami zase, saj ste vendar del Jednote vi sami.

Nekaj nad 37,000 nas je skupaj pod okriljem K. S. K. Jednote. Toda kako rad se jaz vedno pobaham, kadakoli sem poklican ob raznih prilikah za kak govor, da se rad izrazim, da govorim v imenu približno 40,000 broječih članov in članic KSKJ. To število meni vedno po glavi zveni, to število sem omenil tudi ob zaključku zadnje konvencije, ko sem se poslavljajal od delegacije, ter ji omenil, da bom storil vse, in skušal, ako le mogoče, da z našega pomočja in pomočjo v dobro voljo našega članstva, bomo dosegli 40,000 članstva do časa, ko se bo otvorila XX. konvencija KSKJ v Chicagu v avgustu, 1942. Ali je mogoče to število dosegti? Jaz rečem, da je mogoče, samo med članstvom in društvenimi uradniki mora biti dovolj dobre volje za našo bratsko Jednoto. Z drugo besedo rečeno: Ako se naše članstvo zavzame, da hoče doseči to kvoto,

se to lahko zgodi, kajti polje je še veliko v vsaki naši naselbini.

Zato pa sklenimo trdno voljo, da bomo tekom tega leta, oziroma do zaključka sedanjše kampanje kolikor bo v naši moči, vse storili za pomnožitev našega mladinskega oddelka in poleg istega pridobili tudi novih članov in članice za odrasli oddelak. Zato pa HAJD BRATJE IN SESTRE NA DELO, NA AGITACIJO ZA NOVO ČLANSTVO! Pridružujem se plemenitemu reku glavnega tajnika sobrata Zalarja, ko je zapisal v 21. in 22. številki Glasila: "OBHAJAMO 25-letnico obstanka tega za Jednoto koristnega oddelka. Proslavimo to slavnost na veličasten in pomenljivo način, POJDI MO NA DELO IN PRIDOBIMO VELIKO NOVIH ČLANOV IN ČLANICE! Le s pridobitvijo lepega števila novega članstva bomo lahko rekli, da smo storili svojo dolžnost. Samo z lepim številom novih članov in članic bo proslava srebrnega jubileja popolna in častna..." Tako govori brat Zalar. Da, dragi mi bratje in sestre! Proslava srebrnega jubileja mladinskega oddelka pri krajevnih društvih naše Jednote bo najbolj častno rešena in proslavljena s pridobitvijo novega članstva.

Zato pa sedaj, ob srebrnem jubileju, vsak izmed nas storimo trdno obljubo, da bomo vsak po svoji moči pomagali pri pridobivanju novega in zdravega članstva. Upam, da ne bo ta moj apel klíc vpijočega v puščavi, ampak da bo dobil dober odmev. Bratje in sestre! Vse je odvisno od nas. Jednota smo vsi. Ako bomo mi vztrajni in delavni, potem bo tudi Jednota rastle, jaz vsaj upam, da smo vsi ene in iste misli, namreč vroča želja nas vseh je, da bi K. S. K. Jednota štela ob otvoritvi XX. konvencije najmanj 40,000 članov in članic. To je pa nam mogoče le, ako gremo vztrajno ter s potrpežljivostjo na delo za novimi člani. Vsi smo dolžni Jednoti, da nekaj storimo zanjo za srebrni jubilej njenega mladinskega oddelka. Zato naj si pa vsak zamisli svojo kvoto nove zavarovalnice, katero naj podeli materi Jednoti za ta jubilej.

Pojdi na delo, dragi brat in sestra! Poskušajta pridobiti vsaj vsak enega, potem, ko pridobijo prvega člana ali članico, poskušaj dobiti še drugega, tretjega itd., toda ne odnehaj pa, dokler ne pridobiš vsaj prvega. Bratje in sestre! Ne zahtevam od vas kaj nemogočega, zato te pa prosim, dragi brat in draga sestra, poskusi pri agitaciji ter pridobi, ako mogoče vsaj enega za mladinski ali pa odrasli oddelak!

Tudi jaz, bratje in sestre, sem si postavil svojo kvoto nove zavarovalnice, katero bom podaril materi Jednoti za ta jubilej, in ta kvota naj bo najmanj \$25,000 nove zavarovalnice tekom kampanje. Vem, da to ni mogoče storiti vsakemu posameznemu članu ali članici, vem pa tudi, da je nekaterim mogoče storiti še veliko več. Zato pa zopet klíčem: Zavijamo rokave in vsak izmed nas naj stori svojo bratsko in sestresko dolžnost pri agitaciji povodom jubilejne kampanje, in naš cilj bo gotovo dosežen.

V tem smislu, bratje in sestre, prejmite iskrene pozdrave od vašega glavnega predsednika.

AMERIŠKA PODMORNICA ŠLA NA DNO MORJA

Portsmouth, N. H., 21. junija.—Podmornica O-9, ki je izgubila zadnje dni na manevrih, je bila danes najdena. Nahaja se 440 čevljev globoko na dnu Atlantika, 15 milj od tukajšnjega obrežja in 18 milj od mesta, kjer je podmornica Squalus utonila s 26 moškimi vred pred tremi leti. Glede 33 moških, ki se

nahajajo v podmornici, ni več nobenega upanja, da je kateri še živ.

AMERIŠKA POMOČ RUSIJI WASHINGTON, D. C., 24. jun.—Predsednik Roosevelt je prekladal svoječasno "zamrzitev" ruskega imetja v Ameriki (\$40,000,000), za kar se bo Rusom poslalo gorilina za aeroplane.

ANGLEŽI UJELI 243.947 ITALJANSKIH VOJAKOV

London, 19. junija.—Vojni minister David Margesson je povedal parlamentu, da so Angleži ujeli 243,947 italijanskih vojakov in častnikov v teku vojne na afriških frontah. Število vključuje 66,010 domačinskih vojakov, ki so se borili na strani Italijanov proti angleškim armadam.

TEROR NACIJEV V SLOVENIJI

UBOGO NAŠE LJUDSTVO!

(Centralni tiskovni urad pri jugoslovanskem poslanstvu v Washingtonu je prejel od svojih poročevalcev in objavil sledeče poročilo.)

Washington, D. C.—Ta dokument je dopisništvo Centralnega tiskovnega urada dobilo iz povsem verodostojnega in zanesljivega vira.

Na podlagi vseh podatkov, ki se morejo do sedaj dobiti iz Slovenije, zasedene po nemški vojski, se doznavajo, da postopa nemška okupacijska oblast ob sodelovanju z Gestapom s Slovenci natanko tako, kakor to dela v čeških in poljskih krajih. Glavni nemški cilj je za tretjo vsako sled slovenskega naroda, slovenske kulture in slovenske civilizacije.

Nemci so se polastili domače vse mariborske oblasti, med tem ko so si je prisvojili Madžari le en majhen del. V ljubljanski oblasti so Nemci pograbili Radviljico, Kranj, škofjo Loko, Kamnik, Moravče, Litijsko, Zagorje in nekatere dele ljubljanske okolice z Leskovcem. Tako imajo Nemci okoli 850,000 Slovencev pod svojo oblastjo. Italijani so zasedli vse, kar je ostalo od Ljubljane in tako je pod Italijo 329,000 Slovencev. Nemčija je pripojila ozemlje mariborske oblasti južni Štajerski, h kateri je priključen tudi en del ljubljanske oblasti, med tem ko je drugi del pripojen Koroški s Celovcem.

Italijanska in nemška okupacija sta se takoj lotili grdega dela ter začele zapirati znamenite narodne delavce kar na debelo. Italijani so prijeli Filipa Terčija, profesorja verske zgodovine na ljubljanskem vseučilišču.

Za nemško okupacijsko oblastjo so prišli v zasedene kraje Gestapo, S. S. in S. A. Nemci so nemudoma izjavili, da jim je prvi cilj izgnati iz slovenskih krajev vse narodne ljudi, predvsem pa rimskokatoliške duhovnike, ki jih izmenjavajo z nemškimi. Neki visok nemški uradnik je izjavil, da se ne bo mogel nihče v zasedenih slovenskih krajih imeti za Slovenca; nasprotno, ves svet da se bo moral okleniti nacionalnega socializma in priznati filerija pa njegovo ideologijo za edino politično veroizpovedanje. Tu je treba poudariti, da živi v vseh teh čisto slovenskih krajih samo 16,000 Nemcev in 8,000 Madžarov.

Nemške oblasti prijemajo mahoma vse slovenske duhovnike in intelektualce iz katoliškega prebivalstva, ki se je naselilo na Štajerskem od januarja 1918 zato, da bodo med prvimi izgnani ti ljudje. Ti so morali zapustiti vse hiše, pohištvo, blago, orodje. Na njihova mesta se dovajajo Nemci. Nemci so v Mariboru takoj prve dni, ko so dospeli tjakaj, vdrli ponoči ob pol treh v škofijo. Tam so napadli škofa dr. Ivana Tomažiča, ki so ga po zelo mučnem izpraševanju odvedli neznano kam. Ob tej

priliki so prijeli tudi dva tajnika, in sicer Kokošineka in Logarja. Takisto so bili prijeti tudi trije kanoniki, in sicer dr. Franc Cukale, dr. Alojzij Oštrac in Jožef Mirt. Vsi omenjeni so morali zapustiti svoja stanovanja ter pustiti vse svoje imetje. Vse druge duhovnike, ki so bili v škofiji, so Nemci segnali v škofijske pisarne, med tem ko so zase zavzeli najboljše in najudobnejše prostore. Vsi duhovniki mariborske škofije hodijo oblečeni v civilni obleki, da tako ne obračajo pozornosti nemških oblasti nase. V Mariboru so bili prijeti tudi vsi gimnazijski profesorji in vsi kateheti ljudskih šol. — Frančiškanski samostan so zaprli in izpremenili v glavni stan ženskega Gestapa. Samo trem frančiškanom so dovolili ostati in bivati na samostanskem hodniku, med tem ko so bili vsi drugi izgnani. Ujetih je bilo tudi veliko število jezuitov, pa čeprav je bilo med njimi tudi nekaj starcev, ki so že prekočili osemdeseto leto svoje starosti.

Ceni se, da je bilo v mariborski škofiji prijelih 350 do 400 duhovnikov. V Celju je puščen samo en župnik. V Trbovljah tudi samo eden. V Brezicah, pri Sveti Trojici in na Slovenski Gorici so bili zaprti frančiškanski samostani, potem kapucinski v Celju pa Ptuj in oni lazaristov v Celju pa malih bratov v Ptuj. Vsa njihova posestva so bila zaplenjena.

Poleg duhovnikov so Nemci zaprli veliko število učiteljev, profesorjev in narodnih delavcev. Prijemanje se vrši med deseto uro zvečer do štirih zjutraj tako, da svet ne vidi žrtev, ki jih nemudoma odvedejo. Žrtve vzamejo lahko s sabo le tisto obleko, ki jo imajo na sebi, eno odejo, en krožnik z žlico in hrane za tri dni.

Nemška okupacijska oblast postopa z duhovniki na najhujši način. Kanoniki morajo skozi mesta spremljati vojaško kuhinjo, pomefati ceste, umivati okna po vojašnicah in čistiti uniforme nemških oficirjev. — Frančiškane, prijete v Mariboru, so bili prisiljeni kar v kurtah podirati pravoslavne cerkve v Mariboru. Ker je tedaj besnelo strašno neurje, so mnogi izmed duhovnikov, nenavajeni takemu poslu, omedleli, nakar so jih prepeljali v bolnišnico. Mnogi duhovniki morajo snažiti stranišča v hišah, v katerih bivajo nemški vojaki. Vse to se dogaja v navzočnosti članov Gestapa, ki psujejo nesrečne žrtve, kričijo nad njimi ter jih pretepajo kakor navadno živino.

Po isti metodi se uganjajo nasilstva tudi nad duhovniki v ljubljanski oblasti. Veliko število duhovnikov je bilo prijelih v Zagorju, med njimi tudi Markuš, Kalan, Stoničar, Kočevar, Benedik, Zidar in Križar. Potem so jih prijeli v Radečah, Čemšeniku, Šent Lambentu, Izlah, Kolovratu, Blagovici, Svetem Gotardu, Čeknjicah, Sv. (Dalje na 5 strani)

Kranjsko - Slovenska Katoliška Jednota

je prva in najstarejša slovenska bratska podporná organizacija v Ameriki

Posljuje že 48. leto

GESLO KSKJ. JE:

"Vse za vero, dom in narod!"

K 50-LETNICI DRUŠTVA VITEZI SV. JURJA, ST. 3.

JOLIET, ILL.

ZGODOVINSKI PODATKI

Najbolji pripadnik JOHN NEMANICH

Blizajoci se zlati jubilej ali 50-letnica našega društva me je napotila, da napišem nekoliko zgodovine z ozirom na to, da se javnosti in mlajšim članom društva Vitezov sv. Jurja ter obenem tudi članstvu naše dične K. S. K. Jednote vsaj deloma predstavi 50-letno delovanje društva, katero je kakor njega zgodovina priča, igralo veliko vlogo v zgodnjih družabnih razmerah naših pionirjev na društvenem polju in sploh v njih stremljenju delati za blagor svojih rojakov v tedanji dobi mlade ameriške Slovenije. Pronašel sem v zapisnikih od začetka do danes marsikaj, kar bi delalo v sedanjih razmerah še večjima organizacijam kakor je naš jubilar gotovo veliko čast in občno priznanje.

Dasiravno je bila zgodovina našega društva deloma že opisana ob 25-letnici, tako tudi v Jednotini Spominski knjigi in ob 35-letnem jubileju društva, bom vsekakor tudi za zlati jubilej nekoliko opisal tako pomembno preteklost, katero ima to društvo za seboj v priznanje naših pionirjev-ustanoviteljev in vsem članom, ki so skozi to dolgo dobo neumorno in požrtvovalno delovali na našem društvenem polju, da društvo lahko s ponosom praznuje svoj zlati jubilej, ker ima še lepo bodočnost pred seboj.

Naše društvo se je ustanovilo dne 8. novembra, 1891. Po zaslugi, kot ustanovitelj je bil

pokojni brat Anton Nemanich. Društvo se je ustanovilo po načinu tedanjih viteških čeških spolkov. To je bilo v onih časih, ko še ni bilo našim pionirjem na razpolago toliko ugodnosti, kakor jih imamo danes. Gotovo je marsikateremu članu neznan, da so ustanovitelji društva, kateri so razum enega — ta je še živeči brat Leo Papesh (Bog ga živi) že vsi drugi odšli v večnost, veliko žrtvovanih in pretrpeli v oranju celine na pustih društvenih prerijah in da ravno pot trdega dela na društvenem polju je prinesel nam, mlajšim članom toliko sadov, na katere bi moral biti sleherni član ponosen.

Da, žulji naših ustanoviteljev so nam pripravili in ugledili društvena pota, po katerih sedaj lahko hodimo in napredujemo.

Kmalu ko je bilo društvo ustanovljeno, so nastopili jako slabi časi: leto 1892-1893. Kakor so bili težko prizadeti vsled tega tedanjih rojakov, tako so tudi trpela tedanja mlada naša društva. A društvo Vitezov sv. Jurja je bilo ustanovljeno na trdni podlagi bratstva in od krepkih slovenskih korenin, ter je s težko borbo njegovega članstva za vsakdanji kruh močno in zmagovalno izšlo in napredovalo, na kar smo danes toliko ponosni. Gotovo bo ohranjen trajen blag spomin vsem pionirjem pri našem društvu.

Prva ali ustanovna seja je bila sklicana na dan 8. novembra, 1891 in ime društva so izbrali Vitezi sv. Jurja, ter se priključili k Češki Rimokatoli-

ški Jednoti (v tisti dobi Slovenci še nismo imeli svoje Jednote). Prve seje so se udeležili sledeči: Anton Nemanich, Mihael Wardjan, John Zupančič, Anton Omerzu, John Fajon, Joseph Tezak, Jakob Simončič, Joseph Ramuta, John Rogina, Anton Fir, John Kočevar, John Zmajč, Peter Rogina, Martin Konda, Stefan Vertin, Alojz Zaletel, Stefan Forton, Mihael Kral, Martin Verhovšek, Andrej Kolman, Tomaž Barle, Anton Golobič, John Metes, Mihael Staudohar, Anton Terdič, Leo Vesel, Peter Klobučar, Stefan Stanfel, George Plevnik, John Kren, Stefan Kral, Jakob Bluth, Joseph Strukel, Martin Musič, Joseph Kompare, Anton Kompare, Joseph Panian, George Rogina.

Martin Terlep Nikolaj Klepec, John Sukle, John Tezak, Martin Kukar, Anton Verščaj, John Butala, Nikolaj Balkovec, John Rozman, Anton Plesko, Anton Grahek in Leopold Papesh, še edino živeči član, kateri se še vedno redno udeležuje društvenih sej. Na ustanovni seji je bilo torej navzočih 50 članov.

Na tej seji je bil izvoljen sledeči odbor: Predsednik Anton Nemanich, podpredsednik Geo. Rogina, tajnik Mihael Wardjan, drugi tajnik Joseph Stukel, blagajnik John Zupančič, delegat John Metes, kolektor Anton Omerzu, pisar John Kren, preševalca Stefan Stanfel in Joseph Kompare, ravnatelj Anton Terdič.

Posebna seja je bila sklicana na dan 15. novembra, na tej seji je bilo sklenjeno, da si društvo nabavi pečat s sliko sv. Jurja; dalje je bilo določeno, da se plača za umrlega člana za pogreb: \$75 in ako članu umre soproga, se plača zanjo \$25. V blagajni se je nahajalo \$116.50. Člani so tudi sklenili, da si preskrbe uniforme kar najprej mogoče, zato je šlo s tem takoj na delo ter se tudi takoj pričelo z vajami za nastop in korakanje. Za učitelja ali stotnika pri vajah je bil zbran brat Mihael Wardjan, vaje so se vršile po štirikrat na mesec. Na tretji seji dne 13. decembra so bili izbrani za sestavitelji društvenih pravila sledeči člani: Anton Nemanich, Peter Klobučar, Anton Omerzu in Joseph Kompare.

Ko so bila pravila sprejeta in potrjena, naj tukaj omenim, da so bila jako stroga, različne denarne kazni so bile določene zlasti za nepravilno obnašanje na sejah in za neudeležitev vaj. Predstavljam si, da si ti naši junaki imeli jako dosti dobre volje. Na seji dne 13. marca, 1892 je društvo sklenilo, da prične plačevati bolniško podporo in sicer po \$5 na teden, toda ako je član bolan manj kakor sedem dni, ne dobi nobene podpore.

(Dalje sledi)

PRVA IZDAJA POVESTI "STRIC TOMOVA KOČA"

Mrs. Harriet Beecher Stowe je izdala v marcu leta 1852 svojo občeznano povest "Uncle Tom's Cabin" (Stric Tomova koča) v 6,000 izvodih. Izšla je v Jewettovih tiskarni v Bostonu, Mass. Ker je ta povest zbudila splošno pozornost med ljudstvom, je morala tiskarna noč in dan obratovati, da je vršila številna naročila. Pisateljica je dobila čez štiri mesece že \$10,000 za svoje knjižno delo, tekem enega leta se je te knjige razpečalo že nad 305,000 izvodov; od tedaj pa do danes pa že v več milijonskih iztisih, kajti vsaki leto se je kupi približno poldrugi milijon takto, da je to knjižno delo tretja najbolj znana in priljubljena knjiga za sv. pismo.

URADNO NAHANILO

Izročna seja društva sv. Jurja, št. 7, Poughkeepsie, N. Y. V nedeljo, dne 23. junija, 1941 se vrši izredna seja našega društva. Vse članstvo je vifudno vabljeno, da se te seja gotovo udeleži. Več vaših reči pride na dnevni red, ki potrebujejo potrdilo in zaključek društva.

Seja se prične ob 10 uri dopoldne, to je takoj po deveti maši. Pridite vsi. Pozdrav, John Germ, tajnik.

Društvo sv. Jožefa, št. 57, Brooklyn, N. Y.

Član našega društva umrl

Sporočiti imam žalostno vest, da je umrl naš sobratnik Alois Rupnik Sr., dober član našega društva; lahko rečem dober član, ker pokojni je malokatero seje zamudil in pa tudi se udeležil prireditev in vedno rad skrbel za društvo. Pokojni je umrl v petek, dne 13. junija v Bushwick bolnišnici, in pokopan je bil s sv. mašo za dušnico v ponedeljek, 16. junija in potem položen k večnemu počitku na pokopališče sv. Trojice, kjer počiva že mnogo naših Slovencev.

Pokojni je bil doma iz vasi Kanomlje, okraj Idrija in je bil v Ameriki 30 let, prvih 15 let v New Yorku in zadnjih pa v Brooklynu, N. Y. Tukaj zapušča soprogo, dva sina, dve hčerki in nečakinjo, katero je vzel za svojo v starosti pet let. Člani društva so se skupaj zbrali v nedeljo in se zadnjič poslovili od sobrata in je bil spremljan do groba po društvenih pravilih. Frank Peterka, Frank Kuvavca, Frank Kuchar, Martin Curli in predsednik Klun so se udeležili pogreba.

To je moje prvo poročilo, odkar sem bil izvoljen za predsednika in to poročilo je žalostno; upam, da mi ne bo treba več kaj takega sporočati, ker izgubiti Rupnika ni samo izgubiti dobrega člana, je izguba tudi dobrega prijatelja in ne samo mojega, ampak lahko rečem vseh Slovencev v Greater New Yorku, ker vsak ga je poznal in to se je tudi končno pokazalo, ker še ne pomnim, da bi bilo toliko ljudi kropilo kakga člana in pa tudi udeležbe pri sv. maši in pri pogrebu.

Družini Rupnik naše sožalje in pokojnemu naj pa večna luč sveti in naj v miru počiva.

Za društvo sv. Jožefa, št. 57, KSKJ:

Joseph J. Klun, predsednik.

Društvo sv. Barbare, odsek 92, Pittsburgh, Pa. Zahvala

Naše društvo slavilo je svojo 35-godišnjico na 27. aprila, 1941. U jutru bila je sv. priča, u večer svečani banket u počast starim pionirkama, koje su to društvo organizirale.

Odbor se najlepše zahvaljuje članicam, da su sve pristupile sv. pričesti toga dana, a najvećer bile prisutne na banketu. Lijepa hvala bratu John Reljaku, da nam je lijepo vodio program kao stoloravnatelj također i našim govornicima, to jest Rev. Father Žagar, koji je opširnije govoril za dobrobit društva, jer da je to društvo, koje uvijek pomaže crkvi. Hvala Rev. Lončaru istom na njegovim lijepom govoru, dalje bratu Math Brozeniću i bratu M. Frankovichu. Ne možem svih imena spomenut, nego svim govornicima i prisutnicama ponovna iskrena hvala!

Dalje lijepa hvala predsjedniku društva sv. Petar i Paval iz Etna, Pa. i njegovoj suprogi, koji su nam doneli lijepi dar, također svemu članstvu. Hvala lijepa društvu Majke Božje Lurdške iz Etna, koje su nas isto nadarile z darom i više članica prisustvovala na banketu.

Hvala bratima Pavlaheviču i Dečmanu, glavnim odobornicima iz Pittsburgha, Pa. i još dvama iz Clevelanda, O., koji su nas posjetili ovi dan. Lijepa hvala sestri A. Delač, koja nam je pomogla i radila najviše za naš banket, da smo mogli istog lijepše izvršiti. Sa pozdravom, Barbara Ruder, predsjednica.

Društvo sv. Jožefa, št. 110, Barberton, O. Vabilo na piknik

Dodatno se naznanja vsem članom našega društva glede piknika, kateri se vrši 28. junija, da je sklenilo članstvo na zadnji seji, glede članov, kateri se nočejo udeležiti društvenih prireditev, da se vsem takim članom razpiše poseben assessment \$1 za kritje društvenih rednih stroškov. Torej pomnite, da za vse tiste, kateri se ne bodo udeležili našega društvenega piknika 28. junija bo razpisan poseben assessment v svoti \$1, pri tem so izzvzeti samo bolni člani in pa mladoletni člani, ki ne delajo. Tisti člani in članice, ki se bodo udeležili piknika, so primorani, da vzamejo najmanj za 50 centov tiketov.

Toliko torej v naznanilo glede sklepa zadnje društvene seje. S sobratiskim pozdravom, Joseph Leksan, tajnik.

Društvo sv. Srca Marije, št. 111, Barberton, O.

Sporočiti imam našim društvenim članicam, da bo društvo imelo svoj letni piknik dne 3. julija, na nedeljo popoldne v Hopcan Garden.

Sklenjeno je bilo še na decembrski seji, da za ta piknik dobi ali prispeva v društveno blagajno vsaka za 50 centov lunch tiketov za okrepčilo. Ta sklep je narejen po previdnosti in le zato, da bomo vse enako prispevale v svojo društveno blagajno.

Dobro veste, da ima društvo redne in izvanredne stroške, kar pa ni prav, da bi samo nekatere članice v tem oziru trpele. Da boste vedele: vsaka članica mora vzeti za 50 centov tiketov. Katere jih še niste dobile pri meni na domu, tudi na pikniku 6. julija; vprašajte po njih pri meni, ne bom jih pa nosila nobeni po hišah, ker to delo je odveč in tudi ni moja dolžnost. Zapomnite si, ako si ne preskrbite, oziroma dobite tiketov do 6. julija, bo vseeno dotična članica morala prispevek 50 centov plačati v društveno blagajno.

Zdaj pa novice glede naših društvenih članic. Pred par meseci nazaj se je podala na operacijo sestra Miss Anna Otoničar, sedaj ko to pišem je že na svojem delu kot stročnica v Citizens Hospital. Dne 20. maja sta se morali podati v bolnišnico kar dve naši članici na en dan. Prva je naša marljiva in aktivna društvena blagajničarka sestra Mary Spetich, ki se je pa šele sedaj vrnila iz bolnišnice in ki se nahaja na svojem domu. Članice našega društva ji želimo kot uradnici, da bi se kar kmalu povrnila med nas, ter nam pomagala pri društvenem delu; jo jako pogrešamo, posebno jaz, ki mi je pomagala kot tajnica, saj sva se zmiraj dobro razumele. Na njeno mesto je bila izvoljena na zadnji mesečni seji kot začasna (ali pomožna) blagajničarka sestra Mary Tancek. Članice, kar se tiče blagajniškega posla, se obračate sedaj na omenjeno sestro.

Druga bolana je pa sestra Miss Pauline Železnikar, prejšnja društvena nadzornica in jako aktivna članica "Drill teama," St. Mary Cadets No. 111 KSKJ. Ista se nahaja na svojem domu.

Pet dni kasneje se je tudi podala na operacijo sestra

Josephina Mavar, ki se sedaj nahaja na svojem domu, ter se ji zdravje vidno vrača.

Vsem tem bolnim sestrskim bolnikom skrajšano okrevanje ter da se jim kaj kmalu povrne ljubo zdravje.

Pred nedavnim so se poročile sledeče naše društvene sestre: Miss Verna Beldič z Mr. Rudy Petrich, Slovenec; Miss Molly Lukešič z Mr. Glynn, nemške narodnosti; Miss Mary Usnik z Mr. Louis Obreza, Slovenec, in Miss Mary Znidaršič z Mr. Martin Kumše, Slovenec. Obilo sreče in blagoslova mladim slovenskim parom v vašem zakonskem življenju.

V naraščanju je pa bolj slabo; tetica škrtkija se je nekam polenila, morda se je zbala umetnih letajočih ptic (aeroplanov). Upajmo, da se iz skritkega kota, kamor se je potuhnila, kaj kmalu zdravi, če ne, kako bomo pa proslavili in počastili 25-letnico mladinskega oddelka naše K. S. K. Jednote. V zadnjem času se je pa nenkrat ustavila pri sestrski Anna Mezey (prej Skerl), pustila ji je zalega fantka, ki je drugi sintek v družini ter tudi že član naše K. S. K. Jednote. Čestitamo!

Sosestrski pozdrav do vseh članic, Frances Smrdel, tajnica.

Društvo sv. Mihajla, broj 163, Pittsburgh, Pa.

Najprvo kažem, da je bila prošla sjednica 8. juna slabo posjećena. Ne znam, koje po strani od vas; uslijed toga je članstvo malo uplatilo svoje assesmente, da ne bomo mogli niti stroškov pokriti. Opet ni tu neznam, što je z vami? Dobro se dela, a sve više ste dužni na assesmentu; ali ova pomena valja samo onima, koji se tiče. Zato vas strogo opominjam, da do 29. juna svaki svoj assesment podmirite, inače vas budem suspendirao. To si dobro zapamtite. To se ne bude uvijek oproštalo, moram vam pokazati, da se i vam more kraj napraviti.

Daklem ovaj mjesec bude zaključak polgodišnjeg računa; stoga molim, da podmirite svaki svoj dug, da bude laglje račune složiti i odboru predati. Zapamtite si onda dobro to točko!

Drugo.—Od naše zabave 30. maja još imate na rukama tikete za ulaz i druge tikete od nagrad. Članstvo je zaključilo na prošloj sjednici, da svaki svoje preda tajniku i to prije prihodnje sjednice 13. jula. O. g. da se do kraja računi slože. Ste li prodali tikete ili ne, svejedno predajte ili tikete ili novce; ako to ne stvorite, onda vam budem priručal onu svotu tiketov k vašemu assesmentu. To si dobro zapamtite!

Dalje čujete, vidite i čitate kaj delajo druga društva u našoj kampanji; pak dajte i vi, da se pokažemo. Ja mislim, da bi svaki rad videl Chicago, koji iste još niste videli. A sada je najbolja prilika, da si taj put napravite na lahek način: samo \$25,000 nove zavarovalnice ali samo 25 članova po \$1,000, ili toliko manje članova sa većju zavarovalninom.

Braćo i sestre! Mi i naše društvo još nije nikdar bilo najzadnjije, niti zaspano, ostalo, pak pazite, da ne budemo sada ostali zadnji!

A naposljed molim još one, koji niste oddali spovedne cedulje (liktke), da mi je donesete na dođuću sjednicu.

So pozdravom, Matt Brozenić, tajnik.

Darežljivci Američani

Washington, D. C.—Državni department poroča, da je od začetka sedanje vojne (septembra, 1939) 323 raznih organizacij v Ameriki do 26. aprila tega leta nabralo že \$30,303,833 za vojni relief onim državam, ki so vsled vojne prizadete.

DOPIS

VABILO NA PIKNIK

Joliet, Ill.—Dan. 29. junija bo zopet pomenljiv dan za naša društva, katara so združena pod našo Zvezo slovenskih društev v Jolietu. Ta dan namreč priredi naša Zveza običajen ali vsakoletni sestanek ali piknik v St. Joseph parku na Raynor Ave. in Theodore St. Ker je namen naše Zveze gojiti pravo bratstvo med društvi, neoziraje se, v katero Jednoto ali Zvezdo društvo spada, delujemo vsi le za eno stvar in to je: gojiti ideje pravega bratstva med našimi slovenskimi bratskimi podpornimi društvi. Iz tega vzroka se pričakuje veliko udeležbo na tem pikniku.

V našo Zvezo spadajo sledeča društva: St. 3, 8, 29, 87 od KSKJ; 115, 189 od SNPJ, 1, 12, 21 od DSD, 66 od ABZ, 56 od ZSZ, Slovensko izobraževalno podporno društvo Triglav, št. 20 od SZZ in 534 od WCOF.

Torej tem potom prav vladno vabim vse članstvo teh društev, kakor tudi ostalo slovensko občinstvo iz Jolietu in bližnjih mest, da nas ta dan v velikem številu posetite. Vas, glavni uradnike vseh teh organizacij iz Jolietu in bližnjih mest pa prav lepo vabim, udeležite se tega našega piknika, kjer se boste srečali s članstvom naše organizacije in se z njimi razveselili v hladni senci.

Naznanjam tudi, da bodo razdeljene lepe nagrade ta dan, namreč vsak udeleženec se bo moral registrirati v kar bodo razdeljene dve nagrade, nadalje bodo še štiri nagrade v gotovini, namreč \$25, dve po \$10 in ena za \$5. Torej pridite vsi po te lepe nagrade.

Torej vam kličem: Na veselo svidenje 29. junija v našem farnem parku! Pozdrav, John Nemanich, tajnik Zveze.

Zlati jubilej mesta Barberton, Ohio

Barberton, O.—Kakor ste gotovo že slišali na radio ali pa brali v časopisih, bo naše mesto Barberton, Ohio praznovalo od 29. junija do 5. julija svoj zlati jubilej ali 50-letnico, odkar je bilo proglašeno za mesto. Ker je precej Slovencev tukaj v Barbertonu, kateri se štejejo med pionirje, smo bili naprošeni, da sodelujemo kolikor najbolj mogoče pri tej proslavi. Kakor vidite zgoraj na datumu, bo ta proslava trajala cel teden in vsak večer bo v stadionu velika predstava z zgodovinskimi prizori, pri kateri bo sodelovalo in igralo čez 700 oseb.

Za slovenske rojake v Barbertonu in okolici bo to zelo pomenljiv teden, zakaj v zgodovini mesta je zapisano, da je bila naša rojakinja Uršula Dormish prva izmed tujerodcev, ki si je tukaj nakupila zemljo in si postavila dom.

Za to proslavo se bo tudi izvolila kraljica Barbertona, O. Vsak narod, ali organizacija je imela priliko, da pošlje svojo kandidatino. Na seji slovenskih društvenih zastopnikov je bila tudi izvoljena naša kandidatinja in sicer Miss Margaret Okolish, katara bo zastopala slovenski narod na tej proslavi. Kraljica bo izvoljena potom razprodanih vstopnic za gori omenjeno proslavo, katere dobite sedaj v predprodaji po zelo znižani ceni. Torej kupite te vstopnice za to proslavo od Slovencev, ker s tem pomagata, da bo naše slovensko dekle prišlo na vrh kot kraljica Barbertona. Vstopnice lahko dobite od kandidatnje same ter od drugih zastopnikov ali pa pokličite po telefonu Sherwood 5013, da jih vam jaz preškrbim. Dozda je naša kandi-

datinja na prvem mestu in še več kot 5,000 glasov naprej pred vsami drugimi kandidatinjami.

Dne 4. julija, to je na praznik Neodvisnosti, bo velik sprevod ali parada skozi mesto; zbrali se bomo med 23. in 25. čisto na West Side (natančen prostor bo naznanjen pozneje), odkoder se bo spreved pomikal skozi mesto do Norton Ave. na severni strani mesta pri stadionu. V ameriško-slovenskem oddelku spreveda bomo Slovenci pokazali dva Drill Teama, narodne noše, godbo ter mogoče še veliko floto.

Dolžnost vsakega Slovenca iz Barbertona in okolice je, da deluje zato, da se na tej slavnosti pokažemo, da smo tudi Slovenci vredni, da živimo v tako prijaznem in naprednem industrijskem mestu kakor je Barberton. Ako ne morete drugega, vsaj kupite vaše vstopnice od naše kandidatnje ali njenih zastopnikov, da tako pomagamo njej priti do zaželenega cilja, kar bo v čast in ponos vsem Slovincem v državi Ohio.

Tem potom tudi vabimo vse slovenske vezbalne krožke ali godbe ter vse posameznike, da se na dan 4. julija udeležijo tega spreveda. Zakaj, če nas je več, večje je veselje. Res, da je to moje vabilo že malo pozno, vendar upam, da se bo saj kdo odzval našemu vabilu. Prosim, da nas obvestite par dni prej pisanim potom, da vam za gotovo pripravilo lep prostor v našem sprevodu ali paradi. Vsa pisma pišite na predsednika te proslave: Vincent Lauter, 1067 Sutherland Ave., Akron, Ohio.

Z rodoljubnim pozdravom in na svidenje dne 4. julija!

Stanley Lauter.

Zlata poroka

Cleveland, O.—Dne 15. junija je preteklo 50 let, odkar sta se poročila v češki cerkvi na Broadway Ave. v Clevelandu, Mr. Anton Kmet in njegova žena Karolina, ki živi na 6206 Schade Ave. Kmetov oče je doma iz vasi Ajdovca pri Žužemberku na Dolenjskem ter je prišel v Ameriko leta 1889. Njegova žena, Kmetova mati, je doma iz vasi Veliki Lipovec, blizu Ajdovca ter je prišla v Ameriko leta 1890.

V zakonu se jima je rodilo 12 otrok, izmed katerih je eden umrl v detinskih letih, a najstarejši, Tone, je umrl pred dvema leti za posledicami bolezni, katero si je nakopal kot vojak v ameriški armadi v Franciji. Najmlajši sin, Joe, pa se je leto meseca februarja prostovoljno vpisal v ameriško armado in sedaj služi v Camp Shelby, Mississippi.

Kmetov oče je sedaj star 81 let; še vedno zdrav in dobro razpoložen sedi ponavadi pri kuhinjskem oknu in kad pipo tobaka. O njem je pred meseci pisal v "Saturday Evening Post" naš rojak in znani pisatelj Louis Adamič, pod naslovom "The Old Alien by the Kitchen Window;" istotak spis mu je posvetil tudi v svoji novi knjigi "From Many Lands;" torej je postal naš slovenski clevelandski pionir občeznan širom vseh naših Združenih držav.

Že preko 23 let dobiva mesečno pokojnino od American Steel & Wire Co., kjer je delal preko 25 let.

Kmetova mama bo stara 70 let v jeseni. Tudi ona je še pri moči, kajti opravlja še vsa dnevna in hišna dela.

Dne 15. junija sta v krogu svojih prijateljev in družine praznovala 50-letnico svoje poroke. Oba je obiskal tudi brat Kmetove matere, Mr. Feliks Novine, ki je bil kot tovariš na ženitovanju pred 50 leti. Z njim je prišla tudi njegova žena, Mrs. Mary Novine, ki pa je (Dalje na 3 strani)

(Nadaljevanje z 2 strani)

bila tudi družica na omenjenem ženitovanju.

Mr. in Mrs. Novine sta praznovala 50-letnico zakonskega življenja še lansko leto. Živita na Kewanee Ave.

Kmetov oče in mati imata danes 27 vnukov, in eno pravnukinjo. Obema slovenskim pionirjema, ki sta prišla v Cleveland med prvimi Slovenci, želimo še na mnoga leta prijetnega in mirnega življenja, da bi ostala pri trdnem zdravju in v dobrem razpoloženju vesela, zadovoljna in srečna. To sta zaslužila v trdnem in poštenem življenju kot slovenska priseljenca v mesto Cleveland pred 50 leti. Naj na večer njihovega življenja uživata sadove dolgih let v tujini, katera jima je postala nova in vzljubljena druga domovina—Amerika. Naj ostane ž njima sreča in blagostanje še mnogo, mnogo let!

DVOJNA POROKA

Brooklyn, N. Y.—V nedeljo, dne 29. junija t. l. bosta obhajala svojo biserno poroko ali 30-letnico zakona, tu živeča, Mr. in Mrs. Stark; oba sta člana naše KSKJ in sicer slavljence spada k društvu sv. Jožefa, št. 57, njegova gospa soproga pa k društvu sv. Ane, št. 105.

Zaradi tega so vsi člani in članice omenjenih društev prijazno vabljeni k poroki sv. maši označeni dan dopoldne ob 10. v slovenski cerkvi v New Yorku. To vabilo prihaja od označenih; izkažimo jima torej našo naklonjenost in čast ob taki slavnosti, ki je pri družinah bolj redka.

Jože je doma iz Čepljan, št. 9, fara Nemška Loka na Dolenjskem. Semkaj v Ameriko je prišel leta 1906, njegova žena Katarina je bila pa rojena v Dolenji Podgori, št. 15, fara Stari trg pri Kupi, ona se je podala v Ameriko leta 1907. Poročena sta bila leta 1911 v New Yorku po tedanjem župniku Anzelmu Murnu OFM. Narodilo se jima je 11 otrok, od katerih živi še pet sinov in tri hčere; drugi trije, dva sina in ena hči so jima umrli.

K sklepu Vama kličem: Bog Vaju živi še mnogo let v zdravju in zadovoljnosti in Vama podeli dočakati še zlate poroke!

Ravno isti dan se bo tudi poročila gđ. Mary Stark, hčerka naših slavljencev z Mr. Frankom Vava iz Pennsylvanije. Poroka se vrši ob 4. popoldne tudi v slovenski cerkvi v New Yorku; torej bo isti dan kar dvojna poroka: staršev in hčere. Tudi tema novoporočencema naj veljajo naše iskrene čestitke.

Naj še pri tem omenim, da hčere Mr. in Mrs. Stark, namreč bodoča Mrs. Mary Vava in Mrs. Catherine Bugle delate v Beauty parlorju v tem mestu, v slučaju, da je katera članica KSKJ bolana in želi imeti svoje lase počesane, umite in olepšane, prideta rade na dom takih bolanih članic, jim lase uredi in sicer za polovico navadne cene v lepoticnem parlorju.

S pozdravom,

Joseph J. Klun, poročevalec.

S POTA

..Odkar sem obiskal kraj prvaške Baragove dobe, gornji Michigan, kjer je v objezerskem mestu Bessemer, Mich., grob nekega misijonarja, kateremu so drugorodci postavili sivobarni kameniti obelisk z napisom, da tam počiva misijonar Skole, rojen nekje pri Gorici na Primorskem itd., kar sem že svoječasno bolj natančno pisal o tem misijonarju, me je vprašal naš zgodovinar, Rev. Hugo Bren o podrobnosti z opazko, da je misijonar Skole pokopan na Trsatu v Primorju, odgovoril sem mu, da v Bessemer, Mich., je njegov nagrobni spomenik in da mogoče sta bila dva naša slovenska misijonarja

enakega imena? Ta nagrobni spomenik je jako lep in pokazal mi ga je ondtni župnik, porodu Čeh.

Ko sem prišel s tega obiska iz Wakefield, Mich., dobil sem vest o smrti dobrega brata ali člana društva Friderik Baraga, št. 93, Chisholm, Minn., 28-letnega mladeniča Frank Lavriča. Zdaj že teče šesto leto, ko mu je padel neki ustež na nogo ter mu zdrobilo kost v stopalu. Tedaj sem se mudil na Chisholmu in ga obiskal. Priden, dober fant je delal neke po mojem nasvetu, dovršil moje delo na nekem vrtu, pa mi je vedno tožil, da bi rad dobil kakšno večjo zabavo ali prireditve, pridno pomagala njegova simpatična gospa soproga.

Pokojni je bil član podpornega društva sv. Jožefa, št. 57 KSKJ, od katerega se je članstvo v velikem številu poslovilo ta večer ter zmolilo par očenašev za pokoj njegove duše. Nadalje je bil pokojni svoj čas tudi član Slovenskega pevskega in dramskega društva "Domovina", katerega članstvo mu je prišlo zapet v priznanje in v zadnji pozdrav tisto v srce segajočo žalostinko, "Vigred se povrne..." Med petjem te žalostinke je vsem navzočim porosilo oko, posebno pa še njegovi gospej soprogi, sinom in hčerami ter ostalim navzočim sorodnikom.

Mrs. Rupnik je celo postala histerična od prevelike žalosti ter le z težavo smo jo pripeljali v drugo sobo, kjer je zopet malo k sebi prišla, med lhtenjem je večkrat zahtevala rekoč: "Papa, zahvali se svojim prijateljem za izkazano Ti čast! Oh papa, kolikokrat si Ti sam tako rad prepeval to žalostinko. Sedaj Te ni več, za nas si izgubljen za vedno." Zares je bilo to pretresljiv prizor, kateri bo podpisaneu ostal za vedno v spominu.

Gotovo je to zelo hud udarec za Vas, Mrs. Rupnik, kakor za Vaše spoštovane otroke ter Vašo cenjeno obitelj sploh. Kaj hočemo, usoda je taka in ne da se ničesar pomagati. Udajte se v božjo usodo ter pri tem pomislite, da kar Bog stori vse prav stori. Blagopokojniku pa kličem: Dragi sobrat Mr. Rupnik, odšli ste od nas, a spomin na Vas in Vaše delo bo ostal za vedno v najlepšem spominu med nami. Počivajte v miru v svobodni ameriški grudi ter pokoj Vaši plemeniti duši!

Pokojnik je umrl 13. junija, pokopan je bil ravno na svoj rojstni dan, ko bi imel izpolniti 60 leto svoje starosti, kar je še tembolj značilno.

Na tem mestu sprejmite vsa obitelj Rupnik moje in moje družine najiskrenejše sozljaje.

Anthony Svet' in družina,

165 Montrose Ave.

SLIKE NA VRTU

Cleveland, O.—Za tiste, ki nimajo avtomobilov ali pa se ne marajo voziti z njimi v takih urah, ko se rinejo avtomobili poleg drugega, bomo prirejali tedensko na naših domačih vrtih slikovne predstave. Te predstave se začnejo 2. in 3. julija, to je v sredo in v četrtek večer, ko se zmrača. V sredo se bo vršila taka predstava na 1053 E. 62nd St., druga pa večer ztem na 15303-07 Waterloo Rd. za našo trgovino s pohištvom.

Te predstave so takorekoč namenjene za naše odjemalce "zastonj", le za stole ali sedeže bomo pobirali po pet centov od vsakega. Vsaka predstava bo nad dve ure dolga in za vsako predstavo bodo zbrane druge slike. Tako-le bodo urejene te predstave:

Najprvo bo slika za smeh, posebno za otroke, zatem slike naše firme, ki bodo obstojale iz najlepših vrtov in cvetic, zatem bodo slike iz sedanjih vojne, nekaterikrat pa tudi važni dogodki iz vsega sveta, zatem slike iz stare domovine, zatem družinski vrtovi, potem družbene slike; cerkvene in narodne parade; različna praznovanja in poroke. Vse slike bodo po vrsti pokazane, kar jih imamo posnetih iz vseh let in med tem bomo od časa do časa slike še najeli od važnih, posebno poučnih vsebin.

Za slučaj dežja bo predstav

ga bo prav gotovo zelo pogrešala, kjer je vršil precej časa službo izvrstnega kuharja ter je kot tak vsakemu gostu kar najboljše postregel z najokusnejšimi jedili, bil je zares pravi mojster v tej stroki. Pri tem poslu mu je vedno, kadar je bila kakšna večja zabava ali prireditve, pridno pomagala njegova simpatična gospa soproga.

Pokojni je bil član podpornega društva sv. Jožefa, št. 57 KSKJ, od katerega se je članstvo v velikem številu poslovilo ta večer ter zmolilo par očenašev za pokoj njegove duše. Nadalje je bil pokojni svoj čas tudi član Slovenskega pevskega in dramskega društva "Domovina", katerega članstvo mu je prišlo zapet v priznanje in v zadnji pozdrav tisto v srce segajočo žalostinko, "Vigred se povrne..." Med petjem te žalostinke je vsem navzočim porosilo oko, posebno pa še njegovi gospej soprogi, sinom in hčerami ter ostalim navzočim sorodnikom.

Mrs. Rupnik je celo postala histerična od prevelike žalosti ter le z težavo smo jo pripeljali v drugo sobo, kjer je zopet malo k sebi prišla, med lhtenjem je večkrat zahtevala rekoč: "Papa, zahvali se svojim prijateljem za izkazano Ti čast! Oh papa, kolikokrat si Ti sam tako rad prepeval to žalostinko. Sedaj Te ni več, za nas si izgubljen za vedno." Zares je bilo to pretresljiv prizor, kateri bo podpisaneu ostal za vedno v spominu.

Gotovo je to zelo hud udarec za Vas, Mrs. Rupnik, kakor za Vaše spoštovane otroke ter Vašo cenjeno obitelj sploh. Kaj hočemo, usoda je taka in ne da se ničesar pomagati. Udajte se v božjo usodo ter pri tem pomislite, da kar Bog stori vse prav stori. Blagopokojniku pa kličem: Dragi sobrat Mr. Rupnik, odšli ste od nas, a spomin na Vas in Vaše delo bo ostal za vedno v najlepšem spominu med nami. Počivajte v miru v svobodni ameriški grudi ter pokoj Vaši plemeniti duši!

Pokojnik je umrl 13. junija, pokopan je bil ravno na svoj rojstni dan, ko bi imel izpolniti 60 leto svoje starosti, kar je še tembolj značilno.

Na tem mestu sprejmite vsa obitelj Rupnik moje in moje družine najiskrenejše sozljaje.

Anthony Svet' in družina,

165 Montrose Ave.

SLIKE NA VRTU

Cleveland, O.—Za tiste, ki nimajo avtomobilov ali pa se ne marajo voziti z njimi v takih urah, ko se rinejo avtomobili poleg drugega, bomo prirejali tedensko na naših domačih vrtih slikovne predstave. Te predstave se začnejo 2. in 3. julija, to je v sredo in v četrtek večer, ko se zmrača. V sredo se bo vršila taka predstava na 1053 E. 62nd St., druga pa večer ztem na 15303-07 Waterloo Rd. za našo trgovino s pohištvom.

Te predstave so takorekoč namenjene za naše odjemalce "zastonj", le za stole ali sedeže bomo pobirali po pet centov od vsakega. Vsaka predstava bo nad dve ure dolga in za vsako predstavo bodo zbrane druge slike. Tako-le bodo urejene te predstave:

Najprvo bo slika za smeh, posebno za otroke, zatem slike naše firme, ki bodo obstojale iz najlepših vrtov in cvetic, zatem bodo slike iz sedanjih vojne, nekaterikrat pa tudi važni dogodki iz vsega sveta, zatem slike iz stare domovine, zatem družinski vrtovi, potem družbene slike; cerkvene in narodne parade; različna praznovanja in poroke. Vse slike bodo po vrsti pokazane, kar jih imamo posnetih iz vseh let in med tem bomo od časa do časa slike še najeli od važnih, posebno poučnih vsebin.

Za slučaj dežja bo predsta-

va za tisti teden izostala in se bo potem isti program vršil naslednji teden. Za vsako predstavo bo objavljen program že v pondeljek poprej v naših lokalnih clevelandskih dnevnikih glede vsebine slik. Pazite na poročila.

Slike se vršijo pod avspicijo firme Anton Grdina in Sinovi.

Pismo neveste svoji materi

V zadnji številki Glasila je bilo na Our Page priobčeno jako zanimivo pismo neke mlade neveste svoji materi. To pismo nam je za objavo doposlala sestra Miss Frances Lokar, Pittsburgh, Pa.

Ker imamo v vrsti naših članic v tej dobi lepo število zaročenk, ali nevest, prinašamo njim v počast ter njih materam gornje pismo tudi v slovenski prevsti.

Najdražja mi mati!

Jaz kar ne morem razumeti, da jutri ne bom več Vaša "mala deklica," ampak žena, katera ima popolnoma svojo novo bodočnost pred seboj. Zdi se mi, kakor bi bila zopet ali na novo rojena in sicer z novimi življenskimi načrti. To je eden izmed onih strašljivih trenutkov, ko si želim, da bi bila zopet mlada ali majhna in bi se lahko k Vam zatekla v svrhu tolažbe. Nikar ne mislite, da sem Vas trenutno morda pozabila, toda zadnja leta sem imela toliko sklepov v svojem srcu, da sem včasih pozabila iskati zopetne tolažbe v Vašem naročju. Vse, karkoli ste mi pripovedovali, mi prihaja zdaj v spomin; jaz se Vam ne morem zadostno zahvaliti za vse Vaše tolažbe.

O, da, jaz vem, da Vam je težko, ker ne morete biti jutri ob moji strani; toda ne žalujte, draga mi mati. Dastravno Vas jutri ne bom videla ali osebno slišala pripovedovati, kaj lepega, si Vas bom pa v cerkvi pri poroki v duhu prisotno predstavljala in Vas zrla kakor druge. Mati, naj Vam ne bo hudo zaradi tega, ker mi niste dali stvari, katero sem v resnici potrebovala in si želela. Vi ste me obdarovali z darilom, kakoršnega zmora samo kaka dobra mati—z življenskimi načrti. Vi ste mi bili vodilen zglede k temu, kar si želim, da bi postala vzorna ženska in žena in Vi mi boste za vodilko tudi na moji bodoči življenski poti. Vi ste mi dajala za zgled sv. Marijo in samo sebe in jaz Vam bom skušala slediti.

Spominjam se kakor bi bilo ste večraj, s kakim veseljem ste mi razlagali dolžnosti dobre katoliške žene; čeravno sem bila tedaj komaj 14 let stara in še bolj slabotna za razumevanje. Smejala sem se Vam in smatrala to za šalo, ker mi je manjkalo še toliko let do mojitve. Pa to čakanje ni trajalo dolgo. Potem zopet, ko sem prišla nekega dne v joku domov; srce me je bolelo, ko je Dick prosil June naj gre z njim h graduaciji namesto mene. Vi ste me tedaj objeli in mi nežno odstranili moje lase z objokane in solznega obraza; tolažili ste me, da naj nikar ne žalujem in da naj se izročim Materi Božji, ki mi bo pomagala.

Ko se oziram v duhu nazaj, uvidevam, da je bil to načrt vsega Vašega in tudi mojega življenja, da naj častim Mater Božjo, ko bom dorasla. Vi ste bila prva, ki mi je pokazala pot do Marijine strani, če bom kdaj v težavah. Vi ste bila ona, ki mi je dala na dan mojega prvega sv. obhajila za spomin prve biserni rožni venec in iste-ga bom imela jutri seboj pri poroki. S tem darilcem ste mi razložili življenje Marije, njeno veliko ljubezen do Boga, njeno trpljenje in njene vrline. Spominjam se še dobro Vaših besed, da ima Marija ključ do božjega srca in da ji Bog ne

odklanja ničesar.

Od tedaj naprej je bila Marija moja zaupnica in moj ideal. Ko ste bili nekoč bolani, sem se nanjo obrnila ter ji omenila, da ste ji Vi tako iskreno vdani, zato naj prosim Boga, da bi ozdravili, ker Vas tako potrebujem. In uslišala me je še isti dan, česar se nisem nadejala in tako naglo pričakovala.

Ali se še spominjate, draga mati, ko sem bila stara 17 let? Prvič v življenju ste govorili z menoj kakor ženska ženski, ne pa kakor mati svojemu otroku. Vrnile smo se ravno z obiska pri moji prijateljici Betty, kjer smo videle njenega novorojenčka in se pogovarjale o njem, ker je bil tako luštan. Vi ste mi pravili o nepopisni sreči in veselju porodnice. Omenili ste: "Otroci so božji biseri," katere prejemamo v dar, pa tudi v našo obveznost. Otrok ne smemo samo visoko ceniti, ampak moramo tudi paziti nanje in skrbeti, da bodo tudi v božjih očeh lepi in Bogu dopadljivi."

To je bila v resnici lepa misel, draga mi mati; od istega dneva se teh Vaših besed še vedno spominjam: Vaše materinstvo znači Vašo krono slave v naši družinski sliki. Sestero nas otrok povečuje Vaše življenje, zdaj jaz sama tudi spoznavam, kaj ste nam Vi, draga mati.

Kot žena ste bili vse ono, kar želim tudi jaz biti. Nikdar Vas nisem čula godrnjati, če je bilo kaj narobe ali neprav, ali da bi se bili kregali, ako je česa primanjkovalo. Ne, za kaj takega ste bili preveč velikodušni. Posebno ste se lepo zadržali v času kake večje neprilike.

Ko je našega očeta pri delu utilo, ste nas tolažili, da ga je Bog hotel pri sebi imeti, dasi-ravno ste vsled tega vedeli, da nas čakajo hudi časi. Nikdar se niste pritoževali, ampak ste v točavnih urah vzeli rožni venec in prošli Marijo za pomoč; ona Vam ni mogla prošnje odbiti; ko je pa prišla denarna pomoč, ste zopet poklekli in izvršili zahvalno molitev.

Zdi se mi, da so bili vsi resni trenutki Vašega življenja v tesni zvezi z molitvijo; da vse Vaše življenje je bilo kakor dolg rožni venec. Dostojnost, ljubeznost in prijaznost so bile vedno cvetlice Vašega življenja. Vi ste bila povsem drugačna kakor druge ženske, ker se niste nikdar vdali opravljanju ali blebetanju; zavedali ste se gotovo hrib in napak Vaše lastne družine. Nikdar Vas nisem videla, da bi kaki osebi svojo pomoč odrekli, če je bila v potrebi. Vaše dobro srce je znalo vse stvari uravnati. Nikdar se niste branili pomagati drugim, čeravno ste morali za šest svojih otrok skrbeti. Nikdar nam niste šli s kakim slabim zgledom naprej. O, če bi zamogla jaz biti samo za polovico tega ali toliko kakor ste Vi, draga mati, pa bi smatrala svoje življenje za popolno. Da, Vi ste v marsičem podobni Mariji.

Nikdar nisem bila bolj ponosna na Vas kot oni dan, ko je Vam naš gospod škof poslal pohvalno ali priznalno pismo, da ste dobra katoliška delavka in mati. Vaša živa vera je bila takoj važna in merodajna, da smo se iste tudi vsi mi, otroci, oklenili in da tudi mi ljubimo katoličanstvo. Kako nerada sem včasih zjutraj vstala, da bi šla k sv. maši. Pri tem ste me vedno opozarjali na velike milosti božje, katere prejemamo, ako se pobožno udeležujemo sv. daritve ali sv. maše; pa ste imeli vedno prav; zdaj je moja vera podobna kakim trdnjavam, za kar moram biti Vam hvaležna.

Ako kdo izreče besedo "mati," si takoj Vas predstavljam in si mislim, da je ta beseda za Vas primerna. Vi ste res mati v vsakem pomenu te besede. Vi ste se mi smejali, ako sem hotela kako stvar "pretiravati, to-

OSNOVNA NAČELA KRŠČANSKEGA SOCIALIZMA

DELAVSKA OKROŽNICA LEONA XIII.

Na latinskega izvirnika prevedel in s razlago opremil DR. P. ANGELEK TOMINEC O. F. M.

Razumljivo pa je seveda, da v nobenem podjetju ni mogoče izplačati celotnega dohodka, ker bi drugače manjkala sredstva za nadaljevanje, oziroma za spopolnitev in razširitev obrata. Vsak udeležnik, to je delavec, bo le svojega plačila uporabil, en del pa pustil v podjetju kot nekak prihranek. To je najpametnejši način varčevanja, ker koristi neposredno gospodarstvu samemu. Če pa podjetnik te prihranke izplačuje tistim, ki do tega nimajo pravice, se pregreš nad tujo lastnino in to je greh, ki se mu prvi odtrgovanje pravilne plače. Praviloma bi naj torej bili delničarji podjetja le tisti, ki sami delajo v podjetju in ki podjetje smatrajo za koristno delo, ne pa samo kot vir dohodkov.

Gospodarstvo je namreč tu radi človeka in ne človek radi gospodarstva. Zato je gospodarstvo sicer lahko naravnano na dobiček, toda ta dobiček mora razdeljevati pravičnost.

8. Večnostna vzgoja.

35. Ali ne bi mogla pokorščina do teh postav že sama uničiti jedra in vzrokov spora?

36. Vendar pa cerkev, ki ima za učnika in vodnika Jezusa Kristusa, skuša doseči več. Ukazujoč namreč nekaj popolnejšega, stremi za tem, da bi en razred z najbližjim sosedstvom in prijateljstvom spravila z drugim.

37. Mi namreč ne moremo nepristransko (odkritosrčno) razumeti in ceniti minljivih stvari, če so duh ni bil ozrl na drugo in sicer nesmrtno življenje; če namreč to odvezamo, bi takoj prenehala oblika in pravi pojem npravnosti; da celo ta vesoljna stvarnost bi zginila v temo, ter bi ne bila dostopna nobenemu raziskovanju ljudi. Zato je isto, kar smo se naučili po opominih narave same, tudi krščanska vera resnica, na katero se opira pamet in celi ustroj vere kot na glavni temelj, da bomo resnično živeli tedaj, ko se bomo ločili od tega življenja. Ni namreč Bog človeka ustvaril za le kratkotrajne in minljive stvari, ampak za nebeško in večno (življenje). In izročili nam je zemljo kot kraj prebivanja, ne pa kot sedež bivanja. Nobenega pomena ni za pečeno blaženost, če imaš bogastvo in druge stvari, ki se imenujejo dobrine, ali če jih nimaš. Zelo velikega pomena pa je, kako jih uporabljaš. Raznih grenkosti, s katerimi je človeško življenje skoro prepleteno. Jezus Kristus s svojim "bogatom odrešenjem" nikakor ni odzvel, ampak jih je spreminil v spodbudo čednosti in v predmet zasluženja. In sicer tako, da noben človek ne more doseči večnega plačila, če ni hodil po krvavih stopinjah Jezusa Kristusa. "Ako bomo z njim trpeli, bomo tudi z njim kraljevali."

lažili ste me, če sem bila kdaj ranjena, bdeli ste poleg mene v moji bolezi; res, Vi ste bila podlaga vsega mojega življenja. Nemogoče mi je vse to v besedah izraziti, kako dobra ste bili zame.

Ko sedim zdaj tukaj na predvečer moje poroke, me navdaja samo ena misel—kako zelo Vas pogrešam, da bi se Vam še enkrat osebno zahvalila za vse, meni izkazane dobrote. Morda ni prav, ali čudno, da Vam pišem to pismo, katerega me boste mogli videti, še manj pa čitati. S temi vrsticami Vam hočem vseeno povedati, kako visoko Vas cenim. Jutri, ko bom naredila zakonsko obljubo, prosim Vas, da se ozrite name iz nebes z molitvijo na Vaših ustnicah, da bi bila srečna v bodočnosti. Moj soprog in jaz Vas bova potrebovala.

Vaša ljubeča hči.

(Dolje prihodnjilj.)

Ali imate že svojega otroka zavarovanega pri naši Jednoti?

(2 Tim. 2, 12). S tem, da je on prostovoljno nase vzel trud in trpljenje, je čudovito ublažil silo (moč) trpljenja in truda. Ne samo z zgledom, ampak tudi s svojo milostjo in da nam stavi pred oči upanje večnega plačila, nam je olajšal prenašanje bolečin, "ko namreč, kar je v sedanjem (življenju) našega trpljenja trenutno in lahko, nam pripravlja vse presegajoče večne množine slave v nadzemstvu (nebesih)" (2 Kor. 4, 17).

Resnice, ki jih tu poudarja papež, so tako jasne in same po sebi razumljive, da se človek mora čuditi, kako da kljub temu vidimo, da jih premnogi še vedno premalo upoštevajo, ali naravnost zanemarjajo. Lepe cilje imajo pred očmi razni materialistični socialni sistemi, kakor komunizem, socializem itd., toda oni pozabljajo, da imajo pred seboj človeka z vsemi njegovimi slabostmi, ne pa morda svetnika. Socialna revolucija, naj si bo že nasilna ali evolucijska (potom razvoja), sicer začasno res spremeni lastnike oblasti in denarja, toda trajne rešitve ne more prineesti, dokler ne zna trajno spreminjati ljudi in voditi njihovo vzgojo. Tako pa se sadi revolucije najmanj tekem ene generacije izmalicijo, kajti oblast in denar imata toliko vpliv na človeško srce, da prejšnjega zatiranja spremenita v novega samodržca, ki nujno povzroči nov upor.

Zato pravilno poudarja papež velikanski pomen večnostne vzgoje, rekoč: "Mi namreč ne moremo nepristransko razumeti in ceniti minljivih stvari, če se duh ni bil ozrl na drugo in sicer nesmrtno življenje; če namreč to odvezamo, bi takoj prenehala oblika in pravi pojem npravnosti."

Kakor namreč človek ni enak drugemu po telesu, prav tako si nista enaka tudi po duhu. Kakor so različni posamezni čuti pri človeku, tako so različni tudi njegovi čutno-telesni nagoni in duševna nagnjenja, na katero, močno vpliva fantazija in temperament. Ta razlika je v svojem temelju sicer del človeške narave, toda njena izobrazba in razvoj sta prepuščena zunanjim vtisom in razumu, ki naj jih vodi in ureja. Človeški razum, oziroma njegova raba pa je odvisna od proste človekove volje. Res je sicer, da more različna telesnih in duhovnih nagonov zelo vplivati na človekovo prosto voljo, toda ne odstrani je. In če to stori, ne leži temu vzrok v človeški naravi, ampak v posameznem človeku. Res je, da iz čutov in nagonov človeka prihaja po strasteh, temperamentu in čustvih nesreča in poguba za človeka, toda nikakor ni nujno, da bi to moralo biti. Poleg teh nagonov ima namreč človek tudi um in voljo, ki imata nalogo da vodita človeške nagone in nagnjenja, da so mu v korist in ne v škodo. Seveda pa je za to treba vzgoje, ne samo vzgoje človeške pameti, ampak večnostne vzgoje, ki izvira iz človekovega pogleda na onostransko življenje.

Prekrasen izraz pameti je podan v desetero božjih zapovedih, ki so kot naravna postava zapisane v vsakem človeškem srcu. Toda vsakdo, kdor pozna te zapovedi in pozna zgodovino človeških zablod, bo vedel, da je ni zapovedi, ki je ne bi bila že v poteku časa zatemnili človeška strast in samoljublje. Koliko strasti in nadlog, koliko skrbi in boleznih bi bilo človeštvu prihranjenih, če bi bilo ono spolnovalo te zapovedi.

(Dolje prihodnjilj.)

Ali imate že svojega otroka zavarovanega pri naši Jednoti?

"GLASILO K. S. K. JEDNOTE"

Krajina: Krasno-Slovenska

Krajina: Krasno-Slovenska

UREDNIŠTVO IN UPRAVLJANJE

5117 ST. CLAIR AVENUE CLEVELAND, OHIO

Vsi rokopiši in opisi morajo biti v našem uradu najpozneje do ponedeljka dopoldne na priobčitev v števili tekočega tedna

Naročnina:

Za član na leto \$0.94

Za nečlane na Ameriko \$1.50

Za tiskovino \$3.00

OFFICIAL ORGAN OF AND PUBLISHED BY THE GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION of the U. S. A. In the Interest of the Order

Issued every Wednesday

OFFICE: 5117 ST. CLAIR AVENUE CLEVELAND, OHIO

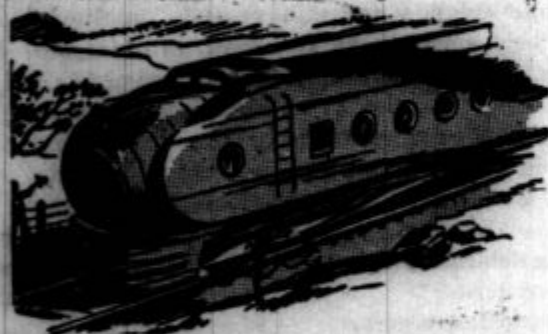
Phone: Henderson 3912

Terms of subscription:

For members yearly \$0.94

For nonmembers \$1.50

Foreign Countries \$3.00

UGODEN IZLET V CHICAGO

Tekom leta je mesec avgust najbolj prikladen za kak izlet ali počitnice. Izlet ima več svojih namenov: prvič vidimo nove kraje, nova mesta in zanimivosti istega, ob enem pa tudi lahko obiščemo naše sorodnike, domačine in znanke če živijo slučajno tam.

Za ugoden izlet v splošno znano centralno osrednjega zapada, Chicago, Ill. se vam nudi v sedanjosti naši kampanji lepa prilika zaslužiti pri naši Jednoti od \$150.00 do \$100.00 ako boste do 31. marca 1942 pridobili predpisano kvoto nove zavarovalnine. Prečitajte lepe nagrade, priobčene v zadnji številki (24) Glasila na 5. strani. Zaeno boste tudi časten gost prihodnje konvencije KSKJ. v Chicagu.

DANES JE UDOBNA VOŽNJA NA VLAKIH

Leta 1831 je nekje v iztočnem delu naših Združenih držav teklen prvi vlak po železniškem tiru. Lokomotiva, ki je proizvajala paro, je bila bolj primitivna in vsa drugačna od današnjih modernih "Streamlined" strojev in vagonov. Tedaj so prevozili samo 10 milj na uro; parni kotel so kurili še z drvmi; to se je naokrog kadilo! Dandanes pa vozijo brzovlaki na električni pogon ali na olje in drviyo od 90-100 milj na uro. Če bi se kd vohzil s takim starim vlakom leta 1831 iz Clevelanda v Chicagu, bi zato potreboval 34 ur, dandanes pa lahko tja dospete v 6 urah. In pa udobnost na teh vlakih!

ODLOČITE SE ZA TA IZLET!

Dajte se torej že danes odločiti za izlet v Chicagu prihodnje leto. Ako bi se slučajno istega ne mogli udeležiti, boste vseeno dobili denarno nagrado v celoti izplačano. Skušajte torej že za prihodnjo sejo par novih članov predlagati bodisi za odrasli ali pa za mladinski oddelek!

ODPRITE SRCE, ODPRITE ROKE!

V zadnji številki Glasila smo na šesti strani priobčili kratko notico, da je Mr. Vincent Cainkar, predsednik slovenske sekcije Jugoslovanskega pomožnega odbora in podpredsednik Jugoslovanskega pomožnega odbora v Ameriki, je 10. junija prejel od državnega departamenta v Washingtonu dovoljenje za nabiranje denarnih prispevkov po JPO za podporo prizadetim v stari domovini.

Kakor smo se pred 23 leti, kmalu po izbruhu minule prve svetovne vojne tudi ameriški Slovenci zavzeli za pomoč našim dragim v stari domovini in isto tudi po naši najboljši moči izvršili, tako nas je zopet letošnji Veliki teden za enak namen navdušil. To je bil oni, usodepoln teden, ko sta kar dva po hlepna sovražnika vdrila v našo nezabno in lepo Slovenijo. Naše drage domovine ni torej več na zemljevidu, ker so jo moderni vojni roparji kar na štiri dele razkosali in si isto razdelili. To je nas navdalo, da se je takoj po okupaciji naše Slovenije v bivši Jugoslaviji med našim narodom v Ameriki prva ustanovila naša slovenska sekcija Jugoslovanskega pomožnega odbora.

Ker se nismo imeli do 10. junija tozadnega uradnega dovoljenja, je delovanje navedenega odbora bolj počivalo. Vemo pač toliko, da je neka slovenska podporna organizacija v ta namen že nabrala približno \$1,000. Od strani naše Jednote nismo dosedaj še nobenega prispevka izkazali, nekaj prispevkov je sicer že nabralih ali na rokah, ki bodo kmalu v Glasilu priobčeni. Treba je pa sedaj, z združenimi močmi začeti in s to dobrodelno akcijo nadaljevati.

Te dni se je Mednarodni Rdeči križ iz Ženeve, Švice, obrnil na ameriški Rdeči križ za pomoč jugoslovanskim vojnim ujetnikom v Nemčiji in Italiji. Sodi se, da je kakš 90,000 teh ujetnikov v nemški in italijanski oblasti. Zlasti se prosí, naj bi se poslalo tem ujetnikom živeža, ker to sedaj najbolj potrebujejo.

Tozadevno se je obrnil poslanik Fotić na Jugoslovanski pomožni odbor za takojšnje akcijo. Kot smo svedeli, je slovenska sekcija tega odbora sklicala za 24. junija sešatek odbora v glavnem uradu SNP/J v Chicagu, da se organizira pomožno akcijo. Takoj po tem sestanku bo ta odbor podal našt za nabiranje prispevkov in upati je, da se bo prihodnji teden že lahko pričelo z nabiranjem.

Kakor smo poučeni, se je Ameriški Rdeči Križ izrazil, da bo radevno prevzel to človekoljubno delo. To je edini mogoči način, da se potom Rdečega Križa lahko kaj pomaga vojnim ujetnikom; pomagati svojcem, ki spadajo zdaj pod Nemčijo, Italijo, Ogrsko in Hrvaško je težavno, ker se jim niti pisati ne more; to bomo lahko tedaj vršili, ko bo zopet poštna zveza odprta.

Maršak Slovenec, bodisi mož ali fant mora danes prestajati gorje v kakem vojnem ujetništvu. Kako počenjajo z njimi, osobito Hitlerjevci, smo že lahko čitali v raznih ameriških listih. Življenje v koncentracijskih taboriščih je kakor življenje v peku. Ubogi naši rojaki!

Ker je blaginjak naše slovenske sekcije omenjenega pomožnega odbora glavni tajnik naše Jednote brat Josip Zalar, naj se izvoli vse prispevke ali darove njemu pošiljati. Imena darovalcev bodo priobčena v našem Glasilu.

V zadnji številki je brat Zalar na peti strani zopet priobčil svoj apel za prostovoljne darove. Temu apelu se pridružuje tudi uredništvo našega lista z znanimi lepimi besedami našega goriškega slavčka Simona Gregorčiča:

"Odprti srce, odprti roke,
otiraj bratovske solze!"

Vsako naše krajevno društvo naj na svoji prihodnji seji skuša kaj prispevati v ta namen!

SLOVENSKI DUHOVNIK REV. JOS. LEKAN OPISUJE POTOVANJE IZ DOMOVINE

V nedeljo popoldne se je vrnil k svojim staršem v Cleveland Rev. Josip Lekan, sin Mr. in Mrs. Lekan, 3568 E. 81. St. Studiral je bogoslovje v Friebourgu v Švici in bil tam ordiniran. Predno se je vrnil nazaj v Ameriko, je hotel obiskati tudi rojstni kraj svojih staršev in tam še živčo svojo babico v Jugoslaviji.

Rev. Lekan pripoveduje, kakšne velike težave je imel, predno je dobil potni list iz Švice v Jugoslavijo. Največ nepriključnost mu delale italijanske oblasti. Končno so bile listine v redu in proti Jugoslaviji je odpotoval 19. marca preko Italije.

Vseskozi je bil pod strogim policijskim nadzorstvom in pri vsakem koraku so mu bili za petami detektivi. V Milanu je moral prestopiti na drug vlak in čakal je več ur na železniški zvezi. Hotel je porabiti čas v to, da bi si ogledal mesto. Komaj je pa stopil s kolodvora na cesto, sta ga prišla dva detektiva ter ga v gladki angleščini vprašala, kam je namenjen. Povedal je, da bi si rad ogledal mesto in jima je pokazal svoj ameriški potni list. Detektiva pa sta ga odpeljala na glavno policijsko postajo, kjer ga je zaslišal šef policije — Nemec.

Tudi ta je govoril angleško in po kratkem zaslišanju je ta odločil, da Amerikane ne sme po mestu, ker Amerika ni prijazna Nemčiji in Italiji. Moral je kar lepo nazaj na kolodvor in tam čakati na vlak, ki ga je odpeljal do Benetk, naprej do Trsta in do Postojne, kjer je moral zopet prestopiti na drug vlak, ki ga bo končno odpeljal v Jugoslavijo.

V Postojni je videl, da je pripeljal vlak polno ranjencev iz Grčije, toda bilo je strogo zabranjeno, da bi šel kdo blizu in govoril z ranjenci. Tudi tukaj je moral naš rojak ostati v čakalnici. Ker ni vedel, kaj bi počel, je vzel iz aktovke "Ameriški Domovino," ki jo je sicer že tolikokrat prebral, da je znal njeno vsebino na pamet, vendar jo je zopet razgrnil in začel prebirati "newburške novice."

Kar ga nekdo nalahno potrepilja po rami in mu šepne: "Vidim, da ste Slovenec, kam ste pa namenjeni?" Rev. Lekan je bil vesel, da je po dolgem času zopet zaslišal slovensko besedo, pa močniku pove, da je ameriški Slovenec in da potuje v Jugoslavijo na obisk k sorodnikom. Rojak mu svetuje, naj gre iz čakalnice pri stranskih vratih, kjer bo šel lahko takoj na vlak. Drugeče bo moral še dolgo čakati, predno mu bodo odkazali prostor, ker ameriške potnike nalašč zadržujejo, da jih kolikor mogoče oskubijo. Rev. Lekan se je prijazno rojaku lepo zahvalil za pri-

jazen nasvet in odhitel skozi stranska vrata in ravno še vjel vlak, ki ga je odpeljal preko Rakke v Ljubljano. Bil je vesel, da mu je slovenski časopis iz Amerike pomagal iz zagate. Ameriško Domovino so mu namreč starši redno pošiljali v Švico, da je vedno vedel, kaj se godi v našem slavnem Newburghu.

Nepopisno je bil srečen, ko je dospel v vas Krko na Dolenjskem v Zajčovo hišo, kjer je prvič pozdravil svojo staro mater Marijo Perko, mater njegove matere Mrs. Lekan. Vsa vas je prihitela skupaj, da vidi mladega ameriškega duhovnika, svojega rojaka. Pripovedovati jim je moral novice iz Amerike, kolikor jih je pač vedel.

Opomba uredništva: Kako je potoval Rev. Joseph Lekan iz Ljubljane v Krko, bo poročano v prihodnji številki.

Štiri dni pred potekom dopusta je dobil pa brzjavno obvestilo od ameriškega konzula, da mora takoj odpotovati nazaj v Švico. Tako je odpotoval na 28. marca, to je bilo ravno tisti dan, ko je bil preobrat v Jugoslaviji, ko je bila napovedana mobilizacija in je nastala splošna zmešnjava.

Iz Švice je potem potoval naprej v Španijo 28. aprila in tam čakal skoro en mesec dni na ladjo, ki bi ga naj odpeljala v Ameriko. Končno je dobil prostor na pol tovrniški, pol potniški ladji, ki je vozila preko Ku-be v New York. Na ladji je bilo 719 potnikov in 90% od teh je bilo Judov. Na 10. junija je ladja dospela v newyorško pristanišče.

Glede položaja v Jugoslaviji pripoveduje Rev. Lekan, da je bil takrat še precej poveljen. Toda boljše se jim je godilo na kmetih kot v mestih, kjer so bile uvedene krušne karte. Kakšne so nove meje Slovenije mu ni znano, ker dokler je bil v Evropi ni mogel ničesar zvedeti radi stroge nemške cenzure. Videl je, da je v Italiji veliko pomanjkanje živeža (1 jajce stane 10 centov ameriške veljave), v Španiji je pa taka lakota, da ljudje po cesti prosijo kruha zase in za svoje otroke. Denarja ne vzamejo, samo kruha bi radi, ker ga niti za denar ne morejo kupiti.

Po Italiji je videl, da morajo nositi fašisti na svojih rokavih poleg fašističnega znaka tudi nemško svastiko, a Nemci nosijo samo svastiko brez fašističnega znaka. To dovolj jasno kaže, koliko je Italija danes še samostojna.

Rev. Lekan je ostal en dan pri svojih starših, v ponedeljek je pa že odpotoval v Dayton, O. k re- du, kateremu pripada. Dne 2. avgusta pa pride zopet nazaj in

na 8. avgusta bo imel v newburški cerkvi ponovitev nove maše.

Slovenska beseda prvič napisana

Slovenski jezik govori do 1,950,000 Slovencev, če štejemo še one iz naših meja. V tem jeziku imamo že skoraj pred 1,000 leti napisano prvič našo besedo. Prav to nam dokazuje, da smo že takrat zaživi svoje lastno narodno življenje, zlasti, če se oziramo na to, da je najvišja odlika in največja značilnost slovenskega naroda njegov jezik, slovenski jezik.

Ta naša prva beseda nam izpričuje naše pravo za obstoj med narodi, za tvorbo svoje lastne kulture. Od tedaj do danes je ravno jezik ona nepretrgana vez in notranja sila, pa tudi zunanji izraz ki nam daje pravo priznanje svoje lastne samobitnosti, svoje lastne kulture, svojega lastnega jaza. Prvi so Brižinski spomeniki. Nastali so okoli leta 1000. Ta spomenik nas nehoti zavarja, da mislimo, da je moralo biti napisanega več v slovenskem jeziku v oni dobi. Z ob časa je moral uničiti in v toku zgodovine se je moralo mnogokrat izgubiti. Ti Brižinski spomeniki obsegajo:

- 1.—Obrazec splošne izpovedi, kakršnega je duhovnik moral pred verniki po pridigi.
- 2.—Kratko pridigo o grehu in pokori.
- 3.—Novo obliko splošne izpovedi. Ti spomeniki kažejo, da smo imeli še nekaj raznih starih staro-slovenskih oblik in da je bil naš jezik že takrat bogat in čist.

Drugi tak pomembnejši spomenik našega jezika je Stiški rokopis iz leta 1428, imenovan po stiškem samostanu. K temu rokopisu je pripisal še drugi stiški duhovnik v letu 1440 velikončno pesem in obrazec za splošno izpoved, prvi pa obseg molitev pred pridigo in pesem Salve regina.

Tretji rokopis pa je Celovski iz leta 1430. Tu imamo v slovenskem jeziku očenaš avemarijo in vero. Ti rokopisi so služili samo tujemu duhovniku, da je laže pripravil in učil narod. Poleg teh imamo še nekaj drugih manjših pisanih dokumentov iz te dobe, kakor na primer: osnutke za pridige, osnutke za Marijino posem, o Beneški Sloveniji prvi zgled slovenskega pravnega spomenika, Seznamek ustanovnih maš v Črnjevu.

Ti trije rokopisi v tako zgodnji dobi slovenskega življenja so naša legitimacija za vstop v samostojno narodno življenje, so priča našega duha in naše biti, ki nam dajeta vso pravico za zavedno in odkrito priznanje našega slovenskega jezika. Jezik, ki ne raste, je mrtev, ta jezik slovenski pa raste, živi se dviga v svojem razvoju vedno višje tako, da je vedno bogatejši in lepši. Od začetka njegove pismene izpričnosti raste do danes. Zato ne more nikdar umreti. Živel bo, dokler bo slovenski narod živel. D. Z.

Reka Mississippi je bila odkrita pred 400 leti

Tu in tam ob reki Mississippi prebivalci proslavljajo to spomlad 400-letnico, odkar je beli človek odkril ameriško velereko.

Algonquin Indijanci so jo nazivali "Missi Sipi," kar pravilno pomenja: velika dolga reka; prvi evropski naseljenci so to ime nepravilno prevedli v "Oče vod." "Ol' Man River" je moderni naziv reke v pesmi in povesti.

Hernando de Soto, španski raziskovalec, je prodiral iz Floride proti zapadu, da bi našel zlata, ko je sredi maja 1541 prišel do velikanse reke. Točka je bila baže nekje blizu današnjega Clarksville, Mississippi. Prebrodil je reko in nadaljeval proti zapadu, ni pa našel nikakega

zlata. Zato se je povrnil k reki ob izlivu velepritoka Red River. Tam je de Soto zbolel in umrl in je bil pokopan pod vodo velereke, ki jo je odkril.

Tekom prihodnjih 125 let so drugi srečalci iz Mehike prišli ogledat si veliko reko. Šele leta 1673 pa je bil odkrit zgornji tok, ko sta francoska jezuita očeta Marquette in Joliet prodrla z jezera Michigan v južno smer. Devet let kasneje je drug podjetni duh, Francos La Salle, sledil po poti začrtani od očetov jezuitov in nadaljeval pot dalje do izliva reke. On je bil prvi belokozec, ki je prepotoval vsa reko.

Tekom nadaljnjih sto let so španski conquistadores, francoski misijonarji, trgovci in Indijanci umikajoči se pred prodirajočo belokozno civilizacijo, romali gor in dol vzdolž reke. Kasneje so prišli pionirji-naseljenci in začelo je naseljevanje in z njim obdelovanje zemlje in trgovina. Prevoz blaga se je vršil po reki in nastala je doba drznih rečnih roparjev. Ko so se naselbine razvile v bogatstvo, moči in bogato okrašeni parniki so pluli gor in dol po reki. Civilna vojna je doprinesla bitke na kopnem in po vodi. Razvoj industrije, zgradba pristanišč, pomolov in jezov je nadalje razvila promet po reki, tako je danes Mississippi ena izmed najbolj zaposlenih notranjih vodnih prog na svetu.

Jeklo, premog, ruda, les, petrolej in žito se prevažajo po reki v velikanskih količinah. Velike barke prenašajo bombaž, kavo, sadje, sladkor, gazolin. Velika trgovina po reki Mississippi je prispevala k razvoju velikih mestnih središč, kot so Minneapolis, St. Paul, St. Louis, New Orleans, Pittsburgh, Cincinnati, Louisville, Memphis, Vicksburg in Baton Rouge, ki so s svoje strani prispevali k čim večji varnosti je roparstvo zginito in važnosti velereke.

Samo dve drugi reki na svetu moreta pokazati enako razdaljo od virov daljnih pritokov do izliva v morje? Amazon in Nil. Mississippi, ako vpoštevamo le reko, ki nosi to ime, teče 2,470 milj od svojega izvira blizu Lake Itasca, Minnesota, do delte ob Mehikanskem zalivu; ako pa vpoštevamo največji pritok Missouri in nadaljni Mississippi kot eno samo reko, je dolgost od izvira do ustja 3,988 milj. Skupaj s svojimi pritoki in dotoki tvori 15,000 milj notranje vodne proge, ki je plovnata 25-krat širši.

Reka prenaša s seboj ogromne količine blata. Samo v morje izliva približno 400 milijonov ton blata na leto. Zato je treba velikih rečnih naprav in neprestanega izkopavanja. Razne povodnji so bile katastrofalne. Ob reki je zgrajen velikanski sistem jezov (levees), ki so skupaj mnogo daljši kot kitajski zid in tupa- tam 25-krat širši.

FLIS.

Krščanstvo v Pompejih

Skoro vsak, ki je gledal odkrita razvaline nekdanjega cvetočega mesta Pompeji, ki ga je leta 79 po Kristusu zasul Vezuv, ali pa je morda samo prebiral poročila o novih odkritjih v Pompejih, se je vprašal, ali morda niso kje našli kakih sledov krščanstva. Znanstveno je to vprašanje postavil De Rossi, kateri je že leta 1862 na podlagi nekaterih znakov, ki jih je našel zarisan v zidovju, prišel do prepričanja, da so v nekdanjem mestu Pompeji že živeli kristjani. Toda pozneje so drugi znanstveniki skušali dokazati, da se je De Rossi temeljito zmotil. Vendar je vprašanje ostalo živo, dasi nihče na njega ni znal odgovoriti. Sedaj pa so novi dokazi vstali, ki potrjujejo, da so v Pompejih res že živeli kristjani.

Dva italijanska archeologa sta namreč na raznih krajih mrtvega mesta našla dva zari-

sana napisa, tako zvana sgrafita, iz katerih se v kriptogramu bere očenaš. Ta dva napisa sta namreč nekaki besedni uganki, kakršni so učenjaki že večkrat kje zapazili skupaj z raznimi nerazumljivimi znaki. Po dolgem študiju so nazadnje prišli do prepričanja, da je to od kristjanov narejena uganka, katera je potovala od zahoda proti vzhodu, kamor je prišla najbrž z rimskimi legijami. Toda, najsi so se učenjaki še tako pečali s temi ugankami, razložiti si jih niso znali, samo to so mogli soglasno ugotoviti, da vse te uganke niso starejše, kakor iz tretjega stoletja po Kristusu.

Blizu Evirata so odkrili dobro skrito domačo kapelo iz prvih časov krščanstva, katera je bila narejena leta 200 po Kristusu, ko so rimske legije prišle do bogato okrašeni parniki so pluli gor in dol po reki. Civilna vojna je doprinesla bitke na kopnem in po vodi. Razvoj industrije, zgradba pristanišč, pomolov in jezov je nadalje razvila promet po reki, tako je danes Mississippi ena izmed najbolj zaposlenih notranjih vodnih prog na svetu.

Sedaj pa so naenkrat dobili v roke nepobiten dokaz, da je ta besedna uganka bila znana že leta 79 po Kristusu, torej prej, preden je Vezuv pokončal Pompeje, torej da je ta besedna uganka izvirala iz prvih časov krščanstva. Ta skrivni znak krščanstva je potem res popotoval od zahoda na vzhod.

Ta besedna uganka je takale:

R O T A S
O P E R A
T E N E T
A R E P O
S A T O R

Ta besedna uganka je torej štirikot, čigar oba anagrama sta besedici "Rotas-Sator" in "Opera-Arepo." Sredi med njima v križu pa je besedica "Tenet." Te besede sedaj lahko vsakdo bere, v kakršnem vrstnem redu hoče, vedno bo dobil črke "T" v srednji besedi "Tenet," ki se bereta tako od vrha navzdol in od leve na desno vodoravno, v obliki križa, torej pomenijo vse te besede po vrsti. S tem so si učenjaki belili glave, pa natančno še niso mogli razložiti. Najbolj verjetna je razlaga: Bog (Sator-Stvarnik) vlada in vodi (Tenet—drži) neizmernost svojega stvarstva (Rotas), vsa dela (Opera) in izdelke (Arepo—plug).

M. della Corte, ravnatelj pompejskih izkopavanj, se v posebni obravnavi peča s to važno najdbo ter navaja, da je Feliks Grosser našel za to uganko drugo razlago. Grosser pravi, da je središče te uganke črka "N." Okoli te črke potem jemlje vse črke iz besednih kvadratov ter nazadnje dobi to-le podobno križa:

A
P
A
T
E
R
O
S
T
E
R
O

A PATERNOSTER O

Te besede v tem vrstnem redu pomenijo začetek očenaša. Črke A in O na začetku in na koncu pa pomenijo "Alfa" in "Omega"—začetek in konec, kakor pravimo Bogu. Grosser izrecno pravi, da so prvi kristjani v to skrivno pisavo skрили svoj očenaš in svoj križ. Po tem pa so se med seboj spoznavali, ne da bi bil njihove znake mogel razumeti kdo drugi.

Pred 75 leti je že omenjeni de Rossi izjavil, da je hiša, v kateri je takrat našel to znamenje, bila prav gotovo "hiša kakega kristjana." Toda takrat njegove trditve niso vzeli za res. Danes pa je po vsem tem izpričano, da je to bil znak prvih kristjanov in da je ta znak že leta 79, torej komaj dobrih 40 let po Kristusovi smrti, bil doma že v Pompejih.

Ne jutri, ampak danes se odločite za pristop v našo Jednoto!

K. S. K.

JEDNOTA

Ustanovljena v Jolietu, Ill., dne 2. aprila, 1894. Zapisane v Jolietu, državi Illinois, dne 12. januarja, 1894.

GLAVNI URAD: 351 N. CHICAGO ST., JOLIET, ILL.
Telefon v glavnem uradu: Joliet 5442; stanovanje gl. tajnika: 9448.
Od ustanovitve do 31. maja, 1941, skupna izplačana podpora \$7,933,891
Solventnost 125.19%

ČASTNI PREDSEDNIK: FRANK OPEKA, NORTH CHICAGO, ILL.
GLAVNI ODBORNIKI
Glavni predsednik: JOHN GERM, 817 East "O" St., Pueblo, Colo.
Prvi podpredsednik: JOHN ZEPHAN, 2723 W. 182d St., Chicago, Ill.
Drugi podpredsednik: MATH PAVLAKOVICH, 4715 Hatfield St., Pittsburgh, Pa.
Tretji podpredsednik: JOSEPH LEKMAN, 194-22nd St., N. W., Edmonton, O.
Četrti podpredsednik: MIKE CHERKOVNIK, P. O. Box 267, My, Madison, Wis.
Peta podpredsednik: JOHANA MOHAR, 1138 Dillingham Ave., Sheboygan, Wisconsin.

Šesti podpredsednik: GEORGE PAVLAKOVICH, 4573 Pearl St., Denver, Colo.
Glavni tajnik: JOSIP ZALAR, 351 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Pomočni tajnik: LOUIS ŽELEZNIKAR, 351 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Glavni blaginjak: MATH P. ELANA, 351 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Duhovni vodja: REV. MATH BUTALA, 416 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Vrhovni zdravnik: DR. M. F. OMAN, 6411 St. Clair Ave., Cleveland, O.

NADZORNI ODBOR
Predsednik: GEORGE J. BRINCE, 718 Jones St., Eveleth, Minn.
I. nadzornik: FRANK E. POLUTNIK, 1711 E. 30th St., Lorain, O.
II. nadzornik: MARY LOKAR, 1332 Hawthorne St., Pittsburgh, Pa.
III. nadzornik: JOHN ZEPHAN, 14904 Pepper Ave., Cleveland, O.
IV. nadzornik: MARY MOHAR, 21241 Miller Ave., Cleveland, O.

PINADZORNI ODBOR
FRANK J. GOSPODARIK, 300 Ruby St., Joliet, Ill.
MARTIN SHUKLE, 611 Avenue A, Eveleth, Minn.
RUDOLPH G. RUDMAN, 400 Burlington Rd., Wilkinsburg, Pa.

PROTNI ODBOR
JOHN DECMAN, 1102 Jancey St., Pittsburgh, Pa.
AGNES GORIŠEK, 5336 Butler St., Pittsburgh, Pa.
JOSEPH RUSS, 1101 E. 8th St., Pueblo, Colo.
JOHN OBLAK, 215 W. Walker St., Milwaukee, Wis.
WILLIAM F. KOMPARE, 5206 Commercial Ave., So. Chicago, Ill.

UREDNIK IN UPRAVNIK GLASILA
IVAN ZUPAN, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

VODJA ATLETIKE
JOSEPH ZORC, 1045 Wadsworth Ave., North Chicago, Ill.

Vsa pisma in demarne zadeve, tikajoče se Jednote, naj se pošiljajo na glavnega tajnika JOSIPA ZALARJA, 351 N. Chicago St., Joliet, Ill.; dopise, društvene vesti, razna naznanila, oglašje in naročila pa na GLASILO K. S. K. JEDNOTE, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Moj oče

SPOMINSKA ČRTICA

Napisal za Glasilo Ivan Bukovinski, Pittsburgh, Pa.

Ker smo obhajali v nedeljo, 15. junija "Father's Day" ali praznik očetov, in obenem je približno 10-letnica smrti mojega očeta, zategadelj hočem kot za spomin napisati par podatkov iz njegovega življenja.

Kajpak da to ne bo živopisna črtica v kronološkem smislu besede, ker to bi ne imelo pomena in bi nikogar ne zanimalo, saj vsakdanje življenje navadnega kmetovalca ali delavca se razvija enakomerno, monotono ter sliči drug drugega, kakor jajce jajcu. Omejil se bom torej le na nekaj najbolj karakterističnih dejstev, ki ga osvetljujejo kot človeka, gospodarja in krščanskega očeta.

Luč belega dne je zagledal moj oče v letu 1859, med štiri-mi stenami borne, lesene kože v Spodnji Ribnici, fara Velika Dolina, na skrajnem vogalu vzhodnjega dela Dolenske, ki meji na Štajersko in Hrvaško, pet ur hoda do Zagreba, hrvatske prestolice.

Njegova mladost je potekla pač kakor drugih revnih otrok, namreč bolj v pomanjkanju, nego izobilju. Saj na majhnem posestvu ali kajži, ki je obstajala iz ene njive, nekaj senože- ti, pašnika in po trtni uši opu- stošenega vinograda, so jedva pridelali najnujnejše za življe- nje kot koruzo, ječmen, krom- pir in nekaj druge povrtnine ter redili kravico, par prešičev pa kokoši.

Ko mu je bilo okoli 26 let, je prevzel domačijo ter si izbral za družico življenja Marijo Burja, hčerko precej premož- nega kmeta iz sosednje Nove Vasi. Priženil je nekaj denarja in eno njivico, glavno pa je bilo, da je našel v mladi nevesti ljubečo ženo, dobro gospodinj- o in skrbno mater svojim bodo- čim otrokom.

Dober gospodar

Dom, ko je prešel v njegove roke, je bil v precej zanemar- jenem stanju, kajti oče mu je umrl že za njegovih deških let, mati pa ni bila kdo ve kaj skrb- na gospodinja, ali vrgel se je z jekleno voljo na delo ter tako polagoma spravil gospodarski voziček na lepši in gladkejši tir.

Z velikim trudom je počasi prenovil vinograd, po katerem je rasla turšica in ga zasadil s takozvanim ameriškim divja-

kom, katerega korenine so bile odporne proti trtni uši, ter ga cepil z mladikami domače žlahtne vrste, tako da mu je postalo trstje pozneje glavni vir dohodkov.

Nabavil si je voz in potreb- no poljsko orodje kot plug, brane in podobno, počel rediti več prasičev in po dve kravi, katere je izučil za vožnjo in oranje, da je lahko opravil z njimivsa manjša dela napolju. Popravil in prenovil je vsa gospodarska poslopja, katerim je zamenil gorljive slamnate strehe z opeko; slednjič pa, malo pred prvo svetovno vojno in v njegovih dohodov in do deželo se je djal na staro, iz polovič- nih drevesnih hlodov od pred- nikov zgrajeno hišo, katere si- cer ni docela podrl, ker je bil les še nestrohnjen, toda jo je tako temeljito prenovil in tudi razširil, da je izgledala kot čis- to nova.

Eden sosedov mi je dejal: "Vaša hiša pa izgleda lepa kot bi jo iz škaticle potegnili; zdaj ji manjka še samo mlade neveste. Kaj imaš že katero izbra- no, saj si dovolj star, ali ne?" Star sem seveda bil zadosti, okrog 26 let, toda moj oče je bil še premlad.

V našem kraju se namreč sin, navadno prvorojenec, ne oženi drugače na domu, nego da mu oče "čez da," češ ali naj bo še naprej za hlapca pri hiši in žena za dekle.

Ker so mi že takrat rojile misli po glavi oditi po svetu na lov za srečo, sem odvrnil sode- du: "Moja prva nevesta bo de- žela za širokim morjem. Glede druge pa, nu o tem je še pre- zgodaj razmišljovati. Kakor je določila usoda ali višja Previd- nost."

Mnogo let pozneje je prive- del na dom mlado gospodinj- o eden mojih mlajših bratov, An- drej, Amerika pa je ostala moja prva in tudi edina izvo- ljanka še do današnjega.

Pridnost in delavnost

Čebelo nam stavijo za vzgled pridnosti in marljivosti, in ako kdo, je moj oče v največji me- ri posnemal to drobno živalico.

Cimhitro je bilo storjeno do- mače delo na polju, travniku in v vinogradu, zlasti še, ko smo že mi otroci pomagali, si je šel prislužiti kako krono k bogatejšim kmetom ali pa v bližnji- grajščino Mokrice, ki pa je že za časa prve svetovne vojne bankrotirala ter prešla v last zagrebske nadškofije.

Tudi v zimskem času in ob deževnem vremenu ni bil nikoli

brez posla. Vedno je kaj cim- pral ali tesaril, popraviljal orodje, pletel koše, vezal metle, izdeloval grablje in lesene vile ali rogije za seno in tako na- prep, kdo bi vse našteval. Če ni imel drugega posla, pa je stare žeblje ravnal. Djal je, da pri gospodarstvu, pa bodi še tako majhno, je vedno kaj za opraviti in dostavil: "Delajmo kot bi vedno živeli in molimo kot bi jutri umrli."

Delavnost pa je zahteval istotako od nas otrok, pa naši zmožnosti. Njegovo prvo vpra- šanje, kadar se je vrnil domov po svoji odsotnosti je bilo, ka- ko in kaj smo delali.

Enkrat, bilo mi je kakih 14 let, sem ukradel celi dan s čit-anjem Ivan Tavčerjeve knjige "Mrtvašica," katero mi je po- sodil tedanji župnik France Brulec. On me je namreč ved- no zalagal s čtivom, ker je imel obilico knjig in bil naročen skoro na vse slovenske časnike in mesečnike, sam pa je zelo malo čital, češ, da nima časa.

Oče, vrnivši se zvečer domov, se je jezil nad mano, ker nisem učinil odkaznega mi opravi- la, jaz pa sem se delal nevednega in ga vprašal, zakaj me krega, saj vendar nisem nič naredil; nakar mi odvrne, da baš radi tega sem vreden ukora, ker ni- sem ničesar napravil.

Semtertja je tudi sam čital, čeprav počasi, ob nedeljah po- lpodne ali v zimskem času, zla- sti Lesarjeve "Zgodbe sv. Pi- sma," in pa krajše spise, naj- rajše gospodarske vsebine v Ko- ledarju družbe sv. Mohorja, katere član je bil vsako leto.

Varčnost in treznost

Ne zadostuje pa, da človek samo dela, gara in se muči, am- pak mora biti poleg tega var- čen, če hoče imeti kaj koristi od svojega truda. Saj še tu v Ameriki pravijo, da ne šteje to, kaj kdo zasluži, ampak koliko prihrani.

Ne vem, če je bilo očeta nag- njenje do skrajne varčnosti že prirojeno in v krvi, tu pa vem, da je moral biti varčen radi nujne potrebe, zakaj številno družino preživeti na malem po- sestvu, je malo več nego hru-ške peč.

Na našem domu se je pričel- ši od mojega rojstva približno vsaki dve leti oglasila radodar- na štoklja in pomnožila hišno prebivalstvo za ena lačna usta več, dokler nas ni bila deseteri- ca, za dva skednja mlaticev, če bi eden bratov ne umrl še kot otrok in dve dekleti, Marija ali Micika, tretja za menoj in Te- rezija, dosti mlajša, ki je bila živa kot živo srebro in postala že vdova, še ne po enem letu zakona ter se znova poročila, dočim je prva mojega kova- ker je ostala sama—nepresaje- na cvetka. Pred 25. leti je nam- reč našla dobro službo kuhari- ce pri neki odlični rodbini v Zagrebu (kjer je še dandanes) in je ni hotela tvegati za nego- tovo in dvomljivo srečo v za- konskem življenju.

V gostilno ni šel do skrajne sile, kadil je malo, nove obleke pri njem so bile redke kot bele vrane, pri nakupovanju blaga pa je bil mojster v glihanju, da malo takih. Nekoč sva bila na semnju v Brežicah in ustavil se je pri stojnici za gotove obleke, kajti potreben je je bil kot sle- pec pogleda. Ugajala mu je neka pol volnena, sivozelenka- ste barve in vprašaje za ceno, mu trgovec odgovoril: 20 gol- dinarjev! On pa mu je na mo- je veliko začudenje obljubil sa- mo pet, nakar je mož molče ob- leko spet obesil. Čimhitro pa se je moj oče odstranil, ga pro- dajalec pokliče nazaj, in meše- tarila sta tako dolgo, da je tr- govec polagoma popustil celih 13 goldinarjev, oče pa je pri- dal dva in tako je bil obleden za sedem srebrnjakov; ko pa je to drugim pravil, mu ni ni- kdo verjel.

Njegova varčnost je mejila včasih na pravo skopost. Mo-

ja stara mati Barbara, kateri sem bil zelo udan, me je kot najstarejšega dečka večkrat seboj vzela na kako bližnjo božjo pot ali žegnanje v dru- go župnijo. Ko sva se nekoč odpravljala k sv. Roku v Breži- ce (preko Svoje na Štajerskem), sem očeta prosil za nekaj de- narja, in dal mi je—cel groš! Babica, razodevši ji to med po- tom, je zammrala: "O, ti pre- klemanski skopuh."

Tudi nas otroke je navajal k varčnosti, večkrat povdarja- joč: "Vsak vinar, ki ga brez potrebe zapraviš v mladosti, boš pogrešal v starosti." Škoda- le, da nisem sledil njegovemu vzgledu in nasvetu. Če bi bil napol tako varčen kot on, bi bil zdaj na drugačem stališču.

Da je bil zmeren in trezen v vseh ozirih, je pač umevno, saj varčnost in treznost greste na- vadno roka v roki. Seveda so tudi izjeme, ki pa le potrjujejo pravilo. Ko je zasadil vino- grad, je imel pijačo doma naj- večkrat skozi celo leto, dočim so večinoma drugi kmetje hite- li posušiti že čez zimo, kar jim je ostalo od prodaje, ko pa je prišla spomlad in delo v vino- gradu, ni bilo v sodih več niti kapljice božje tekočine in so se morali pri težkem delu le z vo- do nacejati. Ravnali so se po reku: "Enkrat po volje, dru- gikrat po pasje."

Ali ne tako moj oče. Pil je vsak dan kot mi družina, toda zmerno in v rožicah ga nisem še nikoli videl. Enkrat me je učil: "Nikdar ne pij preobilo, toda kozarec vina je za zdravi- lo!"

Ljubezen do doma in reda

Vasovanec tudi ob nedeljah in pri najbližnjih sosedih mu je bilo tuje, praga druge hiše ni drugače prekorajil, nego po opravkih. Deloma, ker se mu je zdelo škoda časa, in pa ker človek nikoli ni siguran, če je dobrodošel in končno, ker se na vasovanih navadno o drugih ljudeh razpravlja, to se pravi, opravlja, kar pa je sovražil, za- kaj varoval je svoje dobro ime, spoštoval ga je pa tudi pri dru- gih.

Vsled tega pa je imel časa, da je držal doma vse v najlep- sem redu in čistoti. Djal je, da red in snaga zlato odvaga. Vsa- ka stvar je bila vedno na svo- jem mestu, bodisi v hiši, na dvorišču ali pa v gospodarskih poslopih, k nedeljam in praz- nikom pa smo morali okoli hi- se in drugih stavb še bolj po- spraviti, pograbit in pomesti tako, da so se sosedje spogle- lovali in djali: "Pri Ribičevih pa čistijo kot bi se na ohcet pri- pravljali."

Naše hiše se je držal pride- vek "Pri Ribiču," ker so naši predniki nekoč ribarili po Savi za mokriško grajščino.

Stroga vzgoja

Pri naši vzgoji se oče ni do- sti posluževal jermena in bre- zovke, temveč je bilo njegovo najbolj priljubljeno kaznova- nje, da je nas fante pošiljal za pogreške in porednosti klecat na oster pesek na dvorišču pred hišo.

In vrnivši se ob nedeljah od desete maše, smo mu morali gostokrat kaj iz pridige pove- lati, sicer smo ostali opoldne brez kosila.

Bilo je na praznik Svetega Rešnjega Telesa in ko smo pri- šli od procesije, nas je že z da- leka pozdravil prijetni duh na mizi kadečih se sirovih štruk- ljev. Ali prišla je ta nesrečna pridiga in zbogom slastno ko- silo, kajti jaz in moj najstarej- ši brat Martin nista nič znala povedati, molčala sva kot bro- dajalec pokliče nazaj, in meše- tarila sta tako dolgo, da je tr- govec polagoma popustil celih 13 goldinarjev, oče pa je pri- dal dva in tako je bil obleden za sedem srebrnjakov; ko pa je to drugim pravil, mu ni ni- kdo verjel.

Njegova varčnost je mejila včasih na pravo skopost. Mo-

ležna po materini dobroti šele za večerjo. V prihodnje sva be- sedo božjo v cerkvi bolj pazno poslušala.

Globoko veren

Naš oče je bil veren in prak- tičen kristja, ne sicer da bi ved- no v cerkvi tičal, ali pa nas mu- čil z molitvijo rožnega venca po trudapolnem delu ob polet- nih večerih, toda opustil ni prav nikoli nedeljske dolžnosti brez jako tehtnega vzroka, kar pa se je pripetilo zelo redko- ma, včasni niti enkrat v letu ne.

Naj je bilo še tako slabo vre- men in v zimi še tolik mrz in globok sneg, to ni zadržalo oče- ta in matere, da bi se ne udele- žila ob nedeljah in praznikih rane službe božje ob 6. uri v 45 minut oddaljeni farni cerkvi, mi otroci pa smo šli pozneje k sv. maši v Mokriško grajsko kapelo, dokler nismo imeli ka- plana.

Del nedeljske pobožnosti je bila skupna molitev rožnega venca ob večerih, molili pa smo ga tudi po zimi ob petkih. Sli- šal sem očeta o tem. "Bolj je Bogu prijetna kratka pa zbra- na molitev, nego pa dolga in raztrešena ali zaspana. Sicer pa je naše vsakdanje opravilo neprestana molitev, ako napra- vimo dober namen."

Bil je usmiljen do revežev in beračev ter popotnikov v obče, nobenemu ni odrekal nočno streho, ki je zvečer privravljal. Postrežen je bil z večerjo in prespal po leti v skednju na duhtečem senu, v zimi pa v dru- žinski sobi na svežnju slame. To je bil naš oče.

Ko sem pred približno 10 leti prejel črno obrobjeno pismo iz stare domovine, sem precej slu- til nesrečo in nisem se varal. Sporočili so mi, da očeta ni več med živimi. Misel: nikoli, ni- koli več se bomo videli na tem svetu, mi je bila kot dvorezen, v srce zaboden nož.

Legel je zvečer k počitku še prilično zdrav, ali ni slutil, da je legel zadnjikrat in sicer k večnemu spanju; zjutraj so ga našli na postelji—brez življe- nja.

Naj Ti bodo te vrstice, nepo- zabni oče, kot skromen spome- nik, ki Ti ga postavlja Tvoj hvalečni sin—prvorojenec Ivan.

KOLIKO ČUTOV IMA ČLOVEK

Doslej smo se učili, da ima človek pet čutov. Po novem pa pravijo, da to ni res in da pri človeku novodobna znanost od- kriva nove čute. Koliko pa ima človek čutov, tega nova znanost tudi še ni znala povedati.

Znanost pravi, da je en tak čut tisto, kar navadno imenu- jemo občutek. To pa ni tisti luševni občutek, ki ima svoj se- lež v duši ali srcu. Tukaj se govori o telesnem občutku. Tu- kaj imamo na primer občutek za gorkoto ali za mraz, kar je pri raznih ljudeh različno. Ko- nec jezika na primer ima veliko občutljivost za toploto, prav tako, kakor ima roženica v očeh občutek za mraz. Občutek za bolečine razni deli telesa različ- no sporočajo možganu. Če se kdo nekoliko oprasne ali zbode, to ne povzroča dosti bolečin. Toda kaj drugega je, če nas začne boleti zob.

Imamo tudi občutek za čas, ki je pri raznih ljudeh različno razvit. Nekateri ljudje imajo uro tako rekoč kar v svoji gla- vi. Celo ponoči. Tak človek se lahko ponoči zbudi takrat, ka- dar hoče sam ter se bo komaj za nekaj minut zmotil. Tudi posluš je dobil nov občutek, katerega nekateri imajo, dru- gi pa ne. Ljudje s tako imeno- vanim absolutnim posluhom morejo takoj vsak glas spozna- ti in povedati, kako je visok. To pa z muzikalnostjo ni v no- beni zvezi. So celo muzikalični ljudje, ki takega čuta nimajo.

Nadalje imamo občutek za ravnotežje, o katerem je zna- nost ugotovila, da nima svoje- ga sedeža v želodcu, čeprav se pri vožnjah prav tam najbolj oglašja, ampak v ušesni duplini. Ljudje, katerih se rada prime mrska bolezen, imajo občutek za ravnotežje močno razvit. To pa je seveda le slaba tolažba za tistega, ki je dobil morskoro- bozen.

Tudi občutek za lakoto in že- jo je pri raznih ljudeh različno razvit. Doslej pa znanost še ni mogla ugotoviti, kje ima ta ob- čutek svoj sedež. Poleg vseh teh je znanost sedaj odkrila še nov čut, ki ga je nazvala občutek za žarke. Splošno je znano, da se rdeča luč človeku zdi bolj gorka kakor pa modra, katere se človeku zdi kar hladna, če- prav med modro in rdečo žar- nico v resnici ni nobenega raz- ločka. Napravili pa so tale po- skus: Človeka, kateremu so do- bro zavezali oči, da ni vanje mogla prodrati nobena svetlo- ba, so pustili v zaprtem prostora- ru, kjer je gorela električna luč, da je tam taval z iztegnje- nim rokama. Kadar je njego- vo roko zadel žarek modre luči, je človek roko nehote skrtil, kakor bi prijel nekaj hladnega. Kadar pa je njegovo roko zadel rdeč žarek, je roko še bolj iz- tegnil, kakor bi se hotel ogreti.

KSKJ NA ČASTNEM MESTU

Letošnja majniška izda- ja mesečnika "The Fra- ternal Monitor," ki izhaja že 51. leto v Rochester, N. Y., ima na 28-29 strani označenih 142 ameriških bratskih podpornih orga- nizacij, katerih premože- nje znaša nad \$1,000,000.

V tej častni vrsti je kot 58. označena tudi naša K. S. K. Jednota, katere je imela koncem lanskega le- ta \$4,803,006.18 čiste- ga premoženja.

Skupno premoženje teh milijonarskih podpornih organizacij je znašalo \$1,368,748,733.21.

Od začetka poslovanja teh organizacij do leta 1940 se je izplačalo zava- rovanec že \$5,552,429,358 različnih pod- por. V tej vrsti je vseh tih sedem in tri četrt mi- lijona dolarjev izplačane podpore naše Jednote.

TEROR NACIJE V SLOVENIJI

(Nadaljevanje s 1 strani)

Ožboltu, Raki, Sv. Gori, Tržiču itd. Metodi germanizacije se prilagajajo tudi v delih priklop- ljenih Koroški. Nemci so za- pri vse samostane in ljubljanski oblasti. Zasegli so samostan lazaristov v Brodu, onega ka- pucinov v Škofji Loki, franciš- kanskega v Kamniku in na Brezjah.

Nemci so tudi izgnali uršu- linke iz Škofje Loke in Kranja. Značilno je to, da so nemški vojaki ponoči vdrl v samostan uršulin, pa čeprav so bili opo- zorjeni, da je moških zabran- jen vsak vstop v samostan. Ta- koj po vpadu Gestapa v samo- stane so bile uršulinke ponoči odpeljane iz samostana nezna- no kam. To postopanje je iz- zvalo upor med prebivalstvom, ker so bile uršulinke v tem kra- ju priljubljene. Neki nemški vojak je izjavil: "Naš firer ne mara samostanov, ker meni, da ne smejo ženske izgubljati ča- sa pri molitvah in s tem, da se sprehajajo z evangelijem v ro- ki."

V Mekinjah so morale nune gostiti nemške oficirje ter jim streči. Neko noč pa so bile ne- nadoma iztirane iz samostana. Gestapo odnaša s sabo vse ime- tje iz Škofji, župnik in cerkva.

Nemške okupacijske oblasti so zasegle tudi vsa semenišča, vse katoliške zavode in vse ka- toliške organizacije.

Najstarejša katoliška gimna-

zija v Št. Vidu pri Ljubljani je bila najprej zavzeta od itali- janske vojske, potem pa od nemške. Gestapo je ukazal rektorju, ekonomu, profesor- jem in prefektom, da morajo v teku ene ure zapustiti poslop- je. Ničesar niso mogli vzeti s sabo. Obenem so bili izgnani vsi dijaki in najstarejši duhov- niki, katerim je bila tako vzeta možnost obstanka. V vsem posloju, v katerem stanuje lah- ko pet sto ljudi, so Nemci na- stanihi samo štirideset nemških oficirjev.

Iz vseh gornjih podatkov se jasno vidi, da na merava jo Nemci zatreli pri Slovencih vsa- ko sled slovenskega čustvova- nja. Iztrajali so iz vseh sloven- skih cerkev, šol in zavodov slo- venske duhovnike in izobražen- stvo ter se pripravljajo na to, da uvozi jo v Slovenijo 300 nem- skih ljudskih učiteljev, ki so jih v ta namen posebej pripra- vili na Štajerskem.

Iz najrazličnejših krajev Slo- venije se odvaža slovenska mla- dina v Nemčijo na tako zvani "Arbeit-Dienst," kjer se ima pomesti. Ze takoj prve dni so dali Nemci izmenjati sloven- ske ulične napise z nemškimi. Ljudske šole pretvarjajo v "Volks-Schule."

Gestapovci, S.S. in S.A. ustav- ljajo na ulicah slovenskih mest vse ljudi, ki imajo bicikle, mo- toticikle ali avtomobile ter jem- ljejo na lico mesta brez vsakr- šnega pojasnila omenjena pro- metna sredstva. Kadar hočejo Nemci zapreti kakega Sloven- ca, mu navadno podtaknejo orožje v hiši, kakor so to sto- rili o priliki, ko so prišli mari- borskega škofa Tomažiča.

Iz vseh teh zanesljivih doka- zov o nezalisanem nasilstvu, ki ga uganja nemška okupacijs- ka oblast nad slovenskim na- rodom v njegovi domovini, se jasno vidi, da poskušajo Nemci popolnoma uničiti slovenski na- rod natančno tako, kakor delajo s Čehi in Poljaki. Vse to po- meni, da ne misli Hitler vzpo- staviti "novega reda" v Evropi, nego da gre za tem, da vlada tamkaj zmešnjava, negacija vsake kulture in podiranje vse- ga tistega, kar je dobro in civil- izirano.

Jugoslovanski kralj in vla- da so v Angliji

London, 21. junija. — Jugo- slovanski kralj Peter, ki je bil pregnan iz Belgrade skoro istočasno, ko je zasedel prestol, je dospel z letalom v London iz Jeruzalema. Z njim je prišel tudi premier Dušan Simović in ostali vladni kabinet.

V imenu kralja jih je po- zdravil vojvoda Kentski, brat angleškega kralja. Razume se, da se bo uradna jugoslovanska vlada ustvarila zdaj v Londonu, ki bo poslovala polnomočno v imenu Jugoslavije.

Kraljica-vdova, Marija, je že od prej v Londonu s svojima si- novoma Tomislavom in Andre- jem, prvi star 13, drugi 11 let. Jugoslovanski kralj Peter in njegovi bratje so pravniko biv- še angleške kraljice Viktorije, po materini strani.

ITALIJANSKI KONZULI IZ- KLJUČENI IZ AMERIKE

Washington, D. C., 21. juni- ja.—Vlada je danes zaprla vse italijanske konzulate, 49 po številu, v Združenih državah. Italijanski konzuli in vsi nji- rovi uradniki morajo zapustiti Združene države najkasneje 15. julija.

Zaeno je moralo zapreti svo- ja vrata več tukajšnjih itali- janskih propagandnih uradov.

Ljubezenska

Junak na odru izkazuje ju- nakinji svojo ljubezen. Gospa svojemu možu: "Zakaj pa ti nisi nikdar tak?"

On: "Ali ne veš, koliko možu vsak večer za to plačajo?"

Slepčeva povest

Spleti P. P.

"Svojo povest naj vam pripovedujem; tako želite povest slepega moža—bogve, ali vas bo zanimala ali ne. Pa naj bo!"

(Tako se je vdal slepi mož mojemu prigovarjanju in je nadaljeval:

"Tisto pomlad sem se bil poročil s Terezo. A še tisto leto, nekaj mesecev po poroki, sem odšel v Ameriko. Veste gospod, revščina je slaba tovaršica. Gorje mu, kdor nima svoje strehe in mora biti svoj živ dan odvisen od dobre ali slabe volje ljudi. S Terezo sva mislila, da bo v zakonu zadostovala le ljubezen; a bilo je pre malo. Ljubezen je res bila, toda uboštvo in odvisnost sta bila breme. In rekel sem: 'v Ameriko pojdem; dobim zaslužek, pišem po Terezo in v novi domovini si ustanoviva nov dom in novo srečo.' Šel sem.

Srečno sem dospel čez veliko "lužo" in naenkrat sem stal sam v tuji deželi, med tujimi ljudmi. Hudo se mi je godilo izprva; toda imel sem zdravo telo in trdne misli in čutil sem vsebi moč, da dosežem, kar sem si namenil.

Dobil sem delo. Delal sem, trpel sem, varčeval sem in—verjemite—dolar k dolarju; naposled se je nabralo precejšnje premoženje. Najel sem stanovanje in treba je bilo le še Tereze, da bi kuhala in čedila—in sam svoj gospod bom in bom imel še druge na hrani in stanovanju.

Pisal sem Terezi in rekel: "Pusti doma vse in prid. Stari Blažon ima sina v tem kraju in hamerava odpotovati z doma. Z njim pojdi. On ve za kraj, ker je že bil v Ameriki."

In tako sem čakal, da pride Tereza in potem—mislil sem—potem bo moja sreča popolna. Delal sem v tovarni pri veliki parni žagi. Moje opravilo je bilo, da sem pomagal kurjaču pri parnem kotlu.

In bilo je v tistih dneh—računal sem, da mora imeti Tereza moje pismo že v rokah—v tistih dneh, ko sem stal ob kotlu in dovažal premog kurjaču. In kar naenkrat—dobro se spominjam—se je približalo pred oči, počilo strahovito in neka strašna moč me je zgrabila in me vrgla nazaj kakor smet. Zašumelo je po glavi in zadnja misel, ki se je spominjam, je bila: kotel je počil... Potem je postala noč. Jaz sem se ovesvestil —

Ko sem se zavedel, sem čutil grozne bolečine po vsem životu. Odprl sem oči, da bi videl, kje sem, toda bila je tema. Slišal sem človeške glasove in stopinje, a videl nisem žive duše... Moja roka je ležala na odeji; neka druga—mehka in gorka—je posegala po nje in poskušala, kako bi je žila. Bil je zdravnik.

Skusil sem, da bi se dvignil. Ni šlo.

"Kje sem?" vprašam. Moj glas je bil razkav in slaboten, da sem se čudil sam sebi.

"Kje sem vendar? Kdo je tukaj?"

"Jaz sem, zdravnik," je odgovoril nekdo.

"Ali sem v bolnišnici?"

"Da. Toda ostanite popolnoma mirni, prijatelj!"

"Ali je noč? Pa zakaj ne prižgete luči?"

Nič odgovora.

"Kaj se je zgodilo z menoj? Prosim vas, povejte mi. Spominjam se... Kako je že bilo? Počilo je strahovito in potem—kako je že bilo?"

"Bili ste ranjeni," je pojasnil zdravnik, "kurjača pa je usmrtilo poleg vas. In vas so pripeljali v bolnišnico; tega bo že kmalu mesec dni."

Sedaj se mi je začelo nekaj dozdevati... V grozni negotovosti sem poprosil:

"Zdravnik, povejte mi in ničesar mi ne prikrivajte! Noč

je, in same bo noč za vedno... Jelite."

Zopet isti odgovor: "Prijatelj, bodite mirni in nikar se ne razburjajte."

Dovolj. Vedel sem, da sem slep. Zaječal sem naglas: "Noč! Noč za vedno!"

Ali veste, kaj je to pomenilo zame: slep za vedno? Kaj bom sedaj? Kaj bo z ženo Terezi, ki ji moja nesreča zagreni vse njeno mlado življenje? O, da sem moral iti za denarjem po svetu; zakaj nisem ostal doma v uboštvo in odvisnosti; bil bi imel vsaj zdrave ude. Ali pa, zakaj me ni rešila smrt in me ugrabila na mestu. Ko bi bila izvedela Tereza za mojo smrt, bi bila pokala, pač; a bi ji bilo vsaj prihranjeno neko breme za vse življenje. Tako pa —

Bil sem ves obupan in želel sem si le smrti, smrti...

Ne vem, koliko časa sem ležal v obupu in toposti. Nekega dne pa mi kar vstane neka čudna misel: Tereza, moja žena, ne sme izvedeti, kako je z mano. Morda še ni odšla od doma. Ona ne sme semkaj. Za njo naj bom kakor da me ni na svetu. Ona naj me ima za mrtvega—za takega, ki nima do njega več nobenih zvez in nobenih dolžnosti...

Poklical sem strežnico in jo prosil:

"Sestra!"

"Tukaj sem."

Glas njen je bil tih in mehak.

"Prosim sestra, da bi mi pisali."

"Z veseljem," je odgovorila in prinesla pisalno pripravo.

"Pismo bi mi pisali."

"In do koga?"

"Do nje—do Tereze, ki je bila moja žena..."

Vem, da se je čudila. Toda razložil sem ji, da imam v stari domovini Terezo, ki ne sme nikdar izvedeti za mojo nesrečo. Njej ne sme kaliti njene mladosti zavest, da je priklenjena na moža-slepca. Jaz sem zanjo kakor mrtve. Ona naj ostane v domovini in naj živi v prepričanju, da je mrtve tisti, ki je bila poročena z njim...

"Kaj naj ji torej pišem?"

"Pišite ji, sestra, da sem mrtve."

"Ampak," je ugovarjala — "saj vendar niste mrtvi."

"Nisem mrtve, toda za njo sem mrtve! Slišite: za Terezo sem mrtve... Pišite torej, da me je zadela nesreča pri parnem kotlu in da sem mrtve. Nič naj ne hodi v Ameriko; denar bo dobila po pošti in potem naj živi, kar sem si prihranil."

Toda strežnica se je branila in je ugovarjala, češ, ta novica jo bo potrla in ji napravila žalost, da je večje ne bo mogla.

"Vem, da bo jokala in obupovala, ko bo prebrala pismo. Vem to, sestra. Toda vi pišite, da sem jo imel v spominu do zadnjega... In to jo bo tolažilo..."

Slikovne predstave

Našim odjemalcem naznanjamo, da bomo tekom poletja in našega podjetja prirejali

VRTNE SLIKOVNE PREDSTAVE NA PROSTEM

in sicer ob večerih dvakrat na teden, v sredo in četrtek, ko se zmrči.

Prva taka predstava se vrši v sredo, 2. julija na 1063 E. 62nd St., druga pa v četrtek, dne 3. julija na 155303-07 na Waterloo Rd., potem pa vsako sredo in četrtek zvečer na označenih prostorih. Podrobnosti glede kazanja teh slik so objavljene v dopisu v današnji izdaji Glasila.

A. GRDINA in SINOV
trgovina s pohištvom in
pogrebni zavod,
Cleveland, Ohio

"Toda," je ugovarjala strežnica, "pomislite: Tereza je še mlada. In ko bo mislila, da je mrtve tisti, ki je bila poročena z njim, potem..."

"Vem, kaj mislite, sestra," sem se nasmešnil, "toda ne skrbite. Poznam Terezo in vem, da na drugo možnost ne bo mislila..."

Strežnica je nekaj pomišljevala. Potem je rekla:

"Ali bi ne bilo bolje, da ženi poveste, kako je z vami. Ona vas ljubi. Njena ljubezen, ker je resnična, se vsled tega ne bo zmanjšala. Ona vam bo stregla na vse načine in presedela noč in dan ob vaši bolniški postelji."

"Ne, ne! Vem, o dobro vem, da bi ona to storila. Ona bi se žrtvovala zame, a ravno tega jaz nečem. Smili se mi njena mladost... Jaz kaj jaz! Jaz naj trpim in naj umrem na tujem. Ona! Ona naj se veseli življenja..."

Sedla je in slišal sem, kako je drsalo pero po papirju. Čez malo časa pa je spregovorila: "Napislala sem. Ali naj vam preberem?"

"Prosim, preberite!"

In brala je:

"Uboga in nesrečna Tereza! Tvoj France—tvoj mož—je zate mrtve. Zadela ga je nesreča pri parnem kotlu in izgubil je pogled za vedno. To je nesreča, res. Toda on ni le slep, ampak on Tebe noče pustiti blizu, on je zate mrtve. In to je največja nesreča. Ko bi bil on zate živ, bi ga smela, dasi slepa, ljubiti in mu streči. V temo njegovega življenja bi sijala Tvoja zvesta ljubezen; zanj bi delala in skrbela, zanj bi se žrtvovala... in v tem bi bila sreča Tvojega življenja. Tako pa on je zate mrtve—in Ti ne smeš biti deležna te sreče! O, da bi mogla vsaj umreti in—"

"Ženska!" sem zakričal, kolikor so mi dale moči, "kaj pišete tukaj? in ta glas... To je znan glas... To si ti—ti—"

Čutil sem, kako se je dvojce

Preizkušena zdravila proti glavobolu

Mandel's Headache Tabs

1. Ustavi glavobol
2. Uredi želodec
3. Ojači živce
4. Odpomoč ženskemu zdravju

CENA 50¢

MANDEL DRUG STORE
SLOVENSKA LEKARNA

15702 Waterloo Rd.
CLEVELAND, O.

Pošiljamo po pošti

Lastnik te lekarne je član društva sv. Jožefa št. 169 KSKJ

PELJIVA SEVEN, V PARK!

CALL MAIN 9500 FOR "CHARTERED SERVICE"

rok vilo okrog mojega vratu. Terezino lice—s solzami namočeno—sem začutil ob svojem. Da, bila je Tereza, ki mi je šepetala:

"Jaz sem, Tereza. Tvoja žena, ki hočeš, da bi bil ti za njo mrtve. A jaz sem prišla, da bi s teboj živela in da bi s teboj srečna bila..."

To, gospod, je moja povest. Vprašali boste, kako je prišlo, da se je Tereza tako nenadoma znašla v bolnišnici. Čisto priprosto. V tem, ko sem ležal v ometici—in to je trajalo par tednov—je bila dospela z Blažonom v Ameriko in me našla nezvestnega, borečega se s smrtjo. Ponudila se je sama za strežnico in čula ob moji postelji noč in dan ter tako dočkala, da se je moje zdravje obrnilo na bolje. Zdravnik se je izprva bal povedati, da ji bo pač rešil moža, a da temu možu vida dati ne bo mogel. Toda, ko ji je povedal, ali mislite, da jo je to spravilo v obup? Ne. Roke je povzdignila in zahvalila zdravnika, rekoč:

"Da mi rešite le njega, do-

volj je to!"

Da, gospod, Tereza je blaga duša. Le pogledajte, prosim, ali se niso odprla vrata in ali ni postavila kozarca na mizo in zopet odšla po poslih. Ne vidim, a čutim vse! In tako mi streže noč in dan in vedno je vesela in vedno mi ve povedati toliko novega v razvedrilo. Da, Tereza je biser! Bog bodi zahvaljen za njo! "Močna" žena.

BRAT JOSEPH ZORC SE VEDNO BOLAN

Soproga vodje atletike naše KSKJ in tajnika društva sv. Jožefa, št. 53, Waukegan, Ill., brata Josipa Zorca nam naznanja, da se njen soprog po

VLOGE
v tej posejilnici
varovane do \$5,000.00 po Federal
Savings & Loan Insurance Corporation,
Washington, D. C.
Sprejemamo osebnostne in družbene
vloge
Plačane obresti po 3%
St. Clair Savings & Loan Co.
6235 St. Clair Ave. NEad. 5679
Cleveland, Ohio

NAZNANILO IN ZAHVALA

V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancom prebriskro vest, da je nemila smrt zahtevala življenje in je za vedno zaspala naša preljubljena in nikdar pozabljena soproga in mati

Anna Gustin

ki je izdihnila svojo blago in zatisnila svoje trudne oči po dolgi in mučni bolezni dne 26. maja, 1941 v blagi starosti 46 let. Rojena je bila dne 19. aprila, 1895 v vasi Zagorac, fara Stari trg ob Kolpi v Belokrajini, njeno dečliko ime je bilo Kure ali Matjaževa; v Ameriki je živela 34 let.

Po opravljeni zadušnici v cerkvi sv. Društine soproga je potekla k večnemu počitku dne 28. maja, 1941 na Mount Calvary pokopališče. Iskreno se želimo zahvaliti vsem, kateri so jo ob času bolezni obiskali in nam bili v pomoč že na en ali drugi način v teh žalostnih in težkih dneh. Obenem lepa hvala vsem, ki so jo prišli pokreptati, vsem, ki so čuli in molili ob njeni krsti, se udeležili sv. maše ter jo spremlili k večnemu počitku.

Lepa hvala organizaciji, častiti Sestri Sabina in pevcom za ubrano žalostnino "Blagor mi..."

Prisrčna hvala članicam društva sv. Veronike, ki so jo v lepem redu prišlele pred cerkvijo v družbeno zastavo.

Prisrčno hvala našim prijateljem, ki so v blag spomin okrasili krsto s krasnimi venci in sicer: Mr. Joe Kure in družina, Mr. Peter Kure in družina, Mr. in Mrs. Steve Razon, Mr. John in Miss Katie Locknar, Mrs. Margaret Veselich in družina, Mrs. Margaret Rusky, Mr. in Mrs. Peter Klincick, Mr. in Mrs. Martin Gorman, Mr. in Mrs. Earl Dean, Mr. in Mrs. Peter Veselich, Neighbors, Union Members Local 32, Mr. in Mrs. William Ruskey in mala Margaret, Bemis Friends, Swift and Co. Employees Association, Mr. in Mrs. Frank Simich.

Prisrčno se želimo zahvaliti tudi vsem sledečim, ki so darovali za sv. maše: Evangelina Kure, Peter Kure, Mr. in Mrs. John Sutlich, Mr. in Mrs. John Stine, Mrs. Theresa Kure, Mrs. Stepanich, Ann, Josephine in Francis Kure.

Prisrčna hvala tudi vsem, ki so dali avtomobile brezplačno pri pogrebu na razpolago namreč: Mr. Peter Veselich in njegovi prijatelji.

Posebno se želimo prisrčno zahvaliti sorodnikom, ki so prišli bolj od daleč nas tolažiti in spremiti pokojno k večnemu počitku, namreč: Mr. Peter Kure in družina, Mr. Joe Kure, Mr. John Kure, Miss Evangelina Kure in Miss Josie Kure in East St. Louis, Mr. Frank Star in Mrs. Katie Razon, tudi iz East St. Louis. Sinčajo, če smo kakšno ime pomotoma prazilo, prosimo oprešenja ter se jim ravno tako iskreno zahvaljujemo.

Prežgala in nikdar pozabljena soproga in skrbna mati! Globoko smo Ti hvaležni za vse, kar si storila za nas; Tebe bomo za vedno ohranili v sladkem spominu in naj Ti bo Bog sedaj obilen plačnik. Počivaj v miru v zasluženem počitku v ameriški zemlji in večna luč naj Ti svetli!

Zaljubljeni ostali: MARKO GUSTIN, soprog. ANNA GUSTIN, hči: MARKO GUSTIN JR., sin. Pokojna zapušta tudi Peter Kureta, brata v Chicago, Ill.; Joe Kureta, brata v East St. Louis, Ill.; Katie Razon, sestra v East St. Louis, in Margaret Veselich, sestra v Kansas City, Kans., in veliko drugih ožjih sorodnikov. Kansas City, Kans., dne 12. junija, 1941

prestani operaciji še vedno nahaja v tamošnji bolnišnici sv. Terezije in ne bo mogel vršiti svojih uradnih poslov še za več tednov. Vsi mu iskreno želimo, da bi se kmalu vrnil domov povsem okrevan.

POZDRAV IZ KANSASA

Dne 23. junija je uredništvo našega lista iz mesta Salina, Kans., prejelo lično razglednico s podpisom Ana in Anton Ljubi, ter Mr. in Mrs. Louis Judnich.

Navedena družba, ki je na potu v Colorado, pošilja iz Kansasa vsemu Jednotinemu članstvu prav lepe pozdrave.

Norvežani izgubili mnogo ladij
London.—Norveška vlada, ki se nahaja tukaj v izgnanstvu, je nedavno izdala uradno poročilo o izgubi svojih ladij v dobi sedanje vojne. Vseh norveških ladij je bilo potopljenih 159, zavzemajoč 562,521 ton. Z ladjami vred se je ponesrečilo tudi 997 morsčakov.

Ameriška Domovina

je

SLOVENSKI DNEVNIK

ki izhaja

v Clevelandu vsak dan

razen ob nedeljah in praznikih

V njem dobite vse najnovejše svetovne novice, zanimive dopise in lepe romane. Naročite se na ta dnevnik, ki vam bot zvest tovariš ob dolgih večerih.

AMERIŠKA DOMOVINA

je slovenska unijska tiskarna, ki izdeluje vsakovrstne tiskovine, točno in lično, pa po zmernih cenah.

6117 St. Clair Avenue
Cleveland, Ohio

ZLATA KNJIGA

ki smo jo izdali za petdesetletnico

"Amerikanskega Slovenca"

je s stališča slovenske zgodovine in drugače nadvse zanimiva knjiga. Vsaka slovenska hiša bi jo naj imela v svoji hiši. Naročite jo, 50c

Kdor pa želi naročiti tudi Spominsko knjigo ki je bila izdana za štiridesetletnico "Amerikanskega Slovenca" pred desetimi leti, katerih imamo še nekaj na roki, tak dobi obe skupaj, to je Spominsko knjigo od 40 letnice in sedanjo Zlato knjigo, obe za samo 75c

Naročila sprejema:

KNJIGARNA AMERIKANSKI SLOVENEK

1849 W. Cermak Road,

Chicago, Illinois

PIŠITE PO CENIK SLOVENSKIH KNJIG

KUHARSKA KNJIGA:

Recipes of All Nations

(V angleškem jeziku)

RECEPTI VSEH NARODOV

Stane samo \$2.00

Knjiga je trdo vezana in ima 821 strani

Recepti so napisani v angleškem jeziku; ponekod pa so tudi v jeziku naroda, ki mu je kaka jed posebno in navadi. Ta knjiga je nekaj posebnega za one, ki se zanimajo za kuhanje in se hočejo v njem čim bolj izvežbati in izpopolniti.

Naročite pri
KNJIGARNI SLOVENIC PUBLISHING CO.
216 West 18th Street : : New York, N. Y.

ON TO CHICAGO!

OUR PAGE

"The Spirit of a Rejuvenated KSKJ"

—BOOST KSKJ SPORTS— —BOOST KSKJ SPORTS—

ON TO CHICAGO!

MALENSEK GIVES SINGLE HIT, FANS 17
AS ST. VITUS BEATS PATS, 7-0

Cleveland, O. — The St. Vitus Boosters traveled to Girard, Ohio, to play the national sport of baseball. Their opponents were those big sports, the St. Pat Boosters. After waiting till almost 3:30 p. m. for the visitors to come to their fair city, the two teams finally started to play. Hank Malensek, St. Vitus pitcher, allowed the Pats just one hit and struck out 17 batters. The final score was 7-0 in St. Vitus' favor. The box score:

St. Pats—0	AB	R	H
Juvancic, lf	1	0	0
Jim Mavracich, rs	3	0	0
Frank Lukz, lb	3	0	0
Joe Mavracich, ss	3	0	0
Bill Ponigar, cf	2	0	0
Alvin Ponigar, c	2	0	0

Geo. Mavracich, 3b	1	0	0
Wm. Sietel, 2b	2	0	1
Joe Lukz, re	1	0	0
F. Kambic, p	1	0	0
J. Gorenc, rf	1	0	0
E. Umek, lf	1	0	0
J. Pishkur, lb	1	0	0
D. Rostan, rf	0	0	0

St. Vitus—7	AB	R	H
T. Supancic, ss	2	1	0
J. Zalnir, rs	3	0	0
T. Turk, 3b	4	1	2
Babe Mismas, c	3	2	1
V. Rhode, lb	4	0	1
F. Modic, 2b	3	0	2
A. Pike, rf	2	1	1
H. Malensek, p	3	2	2
F. Zalnir, lf	3	0	0
J. Orehek, cf	3	0	1
	30	7	10

SET DATE FOR WEST PARK ANNUAL
JUGOSLAV DAY CELEBRATION

Cleveland, O. — The Jugoslav Workingmen's National Home, 12912 McGowan Ave., West Park, will celebrate its annual "Jugoslav Day" on Sunday, June 29. The program will start at 4 p. m.

Speakers of the day will be Jugoslav royal vice consul Dr. James W. Mally, Mr. Frank Opaskar, Mrs. Albina Novak, Mr. Frank Mlakar acting as master of ceremonies.

Singing honors will go to singing society "Zvon" under the able direction of Mr. Ivan Zorman.

Closing of this program will be the highlight of the day, crowning of the "Queen of the Jugoslavs," elected by the Jugoslavs of Cleveland. The contestants are Josephine Gabriel, Dorothy Sinkovec and Mary Stevens. This contest closes Sunday, June 29th, at 5:30 p. m.

Dancing at 7 p. m. to the music of Andrew Mirtich and his orchestra. Admission is only 25 cents. Afternoon program is free.

Movies will be taken of the entire affair, both inside and outside.

AMBRIDGE CHORAL SOCIETY OPENS
DRIVE FOR NEW MEMBERS

Ambridge, Pa.—If you have a voice, come right along to Ambridge, Pa., where the Rozmarin Singing Society is sponsoring a membership campaign. Since our last concert, we have had many inquiries regarding membership in our singing society. We have now opened a drive for new members which is coming along fine. If you have not already joined, you

may avail yourself of the opportunity until August 1. The benefits derived by being a member are both social and educational.

We have already begun work on a program that is to be presented in the near future. This program will include our own Slovenian songs as well as songs from other nations. We are planning to have a prominent Slovenian artist as our guest soloist at this coming concert. This future event will be the largest concert we have ever given.

We will welcome you with open arms until August 1, after which date no additional members will be accepted. So hurry and get in touch with us, all you who think you have any singing talent. Address all inquiries to Mr. Edward Rosenberger, President, 147 Maplewood Ave., Ambridge, Pa.; or telephone Ambridge 262 if you prefer.

Don't be backward now but send in your inquiries as soon as it is convenient for you to do so! Remember, everyone is welcome and Rozmarin wants you!

Committee.

ON TO CHICAGO!
—Get on the KSKJ Special—
ASK YOUR SECRETARY!

JOLIET SODALITY
PROUD OF GRADS

Joliet, Ill. — St. Joseph's parish can be very proud of the Sodalists who graduated from the various schools this June.

St. Francis Academy is represented by Josephine Zelko, Marie Maren, and Nancy Dolinshek. Incidentally, Josephine Zelko reigned as "Queen of Song" at the Academy Music Festival in May. She was selected as the result of a music test in which she ranked highest.

Lillian Brule, Ann Kunich, Margaret Starasich, Bernardine Mutz and Lorraine Rogina graduated from Joliet Township High School. We are happy to announce that Lillian Brule received an Art Scholarship to one of the Chicago Art Schools.

Lorraine Kalcic received the Bachelor of Arts degree at the College of St. Francis. Lorraine was selected as class orator to represent the graduates on Class Day.

—Hail Mary.

HOW THE BOYS MAKE
LOVE

In years to come, those who study our way of living will probably say, "What oafs those lovers of 1941 were!"

How will they form their opinion? More likely than not there will be little to tell of our romancing other than the carefully preserved sound strips of our talkies, phonograph records, and some of the better-selling novels.

In former ages love was love; a beautiful, tender passion that inspired even naturally dull people to speak in terms of beauty whenever they spoke of love.

Today, however, love-making is no longer an art. If it were, we should have some evidence of it in our music and literature.

It has been the smart thing for some years now to let others make love for us. Boys take their girls to the movies in which the love-making hero invariably calls his loved one "baby," "angel," "cutie," and other such terms of endearment. Or they go to dances and night clubs, where the music is "hot" and the "lyrics" say:

Gimme, gimme what I cry
for

You know you've got the
brand of kisses

That I'd die for.

Most lads think themselves veritable Romeos when, in the middle of a rumba or swing number, they can sing above the band such enrapturing words as:

You're my spicing, sugar
icing.

You're my favorite dish.

Now, were I making love, I shouldn't want to do so with another man's words. And I shouldn't be thrilled by a gin-and-cigarrette-tainted breath making love to me with mass-produced lyrics screeched in 10,000 dance halls and night clubs.

Girls, it's up to you. If you prefer to be his cutie, the cream in his coffee, or the ice in his gin-sling, it's all right with me.

—Catholic Digest.

Once upon a time there was a mother who sat down at the table without having to get up once to go after something. (She was eating in a cafe.)

NOTICE

Bro. Joseph Zorc, KSKJ Athletic Director, is still a patient at the St. Therese Hospital in Waukegan, Ill. and will be unable to answer any correspondence for several weeks.

SPECIAL MEETING

Pueblo, Colo. — St. Joseph's Society, No. 7, will hold a special meeting June 29 at 10 a. m., immediately following the 9 o'clock Mass.

As the order of business will include important transaction, it is hoped all members will attend.

John Germ, sec'y.

ON TO CHICAGO!
—Get on the KSKJ Special—

MAGIC CITY LODGE
TO HOLD ANNUAL
SUMMER DANCE

Barberton, O. — On Saturday, June 28, 1941, the St. Joseph's Society, No. 110, will hold its annual summer dance at the Hopocan Gardens on Hopocan Ave.

Music will be furnished by the ever popular Taffy's orchestra and a good time is in store for all.

All the members who do not attend this dance will be required to pay \$1.00. Of course, there are exceptions, namely, those who are ill or any young member that is not working. Members who do attend, must buy at least 50 cents worth of tickets.

Joseph Leksan, sec'y.

CAMPAIGN PRIZES AND AWARDS

Members who complete their quotas will board the KSKJ Limited in this "ON TO CHICAGO" Campaign, according to the length of time it takes them to reach their goal, and they will receive prizes accordingly.

In order to become eligible for one of the prizes in this "ON TO CHICAGO" Campaign, a sponsor must write at least \$25,000 of new insurance both adult and juvenile included, according to the following schedule:

Adult and Juvenile	Juvenile	Total
'CC' and 'FF'	'AA' and 'BB'	
\$10,000	\$15,000	\$25,000
9,000	18,000	27,000
8,000	21,000	29,000
7,000	24,000	31,000
6,000	27,000	33,000
5,000	30,000	35,000
4,000	33,000	37,000
3,000	36,000	39,000
2,000	39,000	41,000
1,000	42,000	43,000
	45,000	45,000

In this connection it must be noted that new insurance written by one sponsor cannot be transferred to another sponsor.

INDIVIDUAL PRIZES

Members who reach their quotas during the course of the campaign will be the honored guests at the 20th K. S. K. J. General Convention held in Chicago, August 18, 19 and 20, 1942.

As guests of the Convention these members will receive free transportation to and from their homes, as well as three days accommodations in Chicago, Ill., during which they will be feted at special parties given in their honor.

In the event the total expenses incurred by each guest are less than the cash value of his prize, he will receive that difference in cash.

In the event that the guest would be unable to go to General Convention, he will get the full cash amount.

CASH VALUES

The cash value of these prizes will be determined according to the length of time it takes the winner to reach his quota, and become eligible to board on of the K. S. K. J. Limited.

These cash values are set up according to the schedule of the departure of the K. S. K. J. Limited as follows:

June 30, 1941	\$150.00
August 31, 1941	140.00
October 31, 1941	130.00
December 31, 1941	120.00
February 28, 1942	110.00
March 31, 1942	100.00

Cash awards to individuals will be paid only after the new member has paid six months assessments.

CASH AWARDS

In addition to the prize trips, cash awards will be given to all eligible members who secure any new members during the course of the campaign.

ADULT AWARDS

Cash awards for new adult members will be paid as follows:

\$ 250.00 Insurance	\$ 1.00
500.00 "	2.00
1,000.00 "	4.00
1,500.00 "	6.00
2,000.00 "	8.00
3,000.00 "	12.00
4,000.00 "	16.00
5,000.00 "	20.00

JUVENILE AWARDS:

For each new juvenile member (AA and BB types of certificate), \$1.00 cash award will be given. In the case of twenty payment life ("CC" certificate), and twenty-year endowments ("FF" certificate), cash awards will be as follows:

\$ 250.00 Insurance	\$ 2.00
500.00 "	3.00
1,000.00 "	4.00

BUCKEYE KSKJ BALL LEAGUE
MAKES CHANGES IN SCHEDULE

Cleveland, O. — Due to unforeseen circumstances there will be a change in the schedule of the 1941 Ohio KSKJ Baseball League.

Will the baseball managers and players please note the following change of schedule:

June 29

Lorain C. & M. vs. St. Vitus.
St. Pats vs. St. Joes No. 169.

July 6

St. Joes vs. St. Vitus.
Lorain C. & M. vs. St. Pats.

July 13

St. Joes vs. Lorain C. & M.
St. Vitus vs. St. Pats — Al-

ready played on June 22.

July 20

On this date there will be an Ohio KSKJ picnic for members and their friends. Time and place will be announced in a later issue of Our Page.

July 27

St. Vitus vs. Lorain C. & M.
St. Joes vs. St. Pats.

August 3

St. Vitus vs. St. Joes.
St. Pats vs. Lorain C. & M.

August 10

Lorain C. & M. vs. St. Joes.
St. Pats vs. St. Vitus.

KAY JAY SPIRIT PREVAILS IN
HOOSIER CITY; PREP FOR HAWKINS DAY

Indianapolis, Ind. — Indianapolis, home of the "Crazy Hoosiers," was the sight of another KSKJ get-together, that being Memorial Day and week-end. "Little Sammy" played host to Kay Jay members from Joliet and Cleveland, and he spared no pains in making this affair an interesting one. True, the out-of-town guests were ever puzzled as to what would happen next. The witnessing of the 500 mile automobile race, an annual affair that brings thousands of visitors to Hoosier Town for this "classic of classics" is a treat itself.

The acrid smell of exhaust fumes, the pounding din of the racing cars, the spills and crack-ups of the daring competitors, was all blended into a maelstrom of animation. Those members of La Salle, Waukegan, and Chicago missed an opportunity worthwhile, when they did not accept "Little Sammy's" invitation to "come down for the races."

But this was not all that was on the schedule planned by the

genial host. There was Sky Harbor (two miles from Heaven) awaiting those tired from the grinding ordeal. Dreamy waltzes, under starlit skies, to the sweet music of Harold Cork's orchestra, was the satisfying medium of weariness and vivacity. A day of eagerness, a night of indifference is the summary well described.

Need we to stop here in the way of enjoyment of life? No, we "Crazy Hoosiers" are looking forward to another KSKJ reunion, and again Hoosier Town will act as host. I refer to Sadie Hawkins Day, a day set aside each year for fun and laughter. Again we invite Kay Jay members in Chicago, Joliet, Cleveland, La Salle, Milwaukee and Sheboygan to this funfest. The time is short as the date of this event is July 4th, so members, start planning for the trip South. All eyes will be focused on one spot, Indianapolis, the most hospitable city in the KSKJ circuit. Come and get a bit of that Hoosier hospitality you hear so much about. You won't regret it.

Sillie Tillie.

"I'LL TAKE A THOUSAND
FROM YOU"

"The last time you bought gasoline, did you say to the filling station attendant:

"Just put in one gallon!"

"The chances are, especially if you had a long trip ahead, that you said, 'Fill it up!'"

"You know that one gallon of gas will not take you very far and that buying gasoline a gallon at a time simply means stopping at a pump every hour or so—and at the same time running the danger of being without gas when no pump is in sight."

"So you tell the boy, 'Fill it up!'"

"Isn't that a good deal the same way with buying \$1,000 worth of life insurance at a time? A thousand-dollar policy isn't going to take you very many miles along life's highway after you reach age 65. It isn't going to take your family very far if the time comes when they have to travel the road alone."

"Some day the condition of your health may change and then you would be in the same fix as the 'one-gallon' driver who runs out of gas when he is miles from a filling station."

"Did you ever see a poor, miserable family, a woman and her children, standing along the road thumbing a ride? The

chances are that although you didn't stop, you felt sorry for the family—wished you could do something to help!

"You don't want your family to go on a one-gallon basis, and suddenly find themselves standing along the roadway of life, not knowing what to do or where to turn. You take good care of yourself when you tell the boy 'Fill it up!'. Let's take just as good care of the family."

"Suppose we find out exactly how much 'gasoline' you and your family are going to need to make the trip that lies ahead—And then let's fill up with that amount of 'gas.'"

—The Manhattan Life.

ON
TO
CHICAGO!

GET ON THE
K. S. K. J. SPECIAL

—Ask Your Secretary—

OUR
PAGE
COOKING
SCHOOLBy
FRANCES
JANECZ
1110 Third St.
La Salle, Ill.

Mary Kauek, 608 So. Court St., Eveleth, Minn., a member of Mary Help of Christians Society, No. 164, sends us the following tasty meat dish.

Banana Meat Loaf

2 pounds ground beef, 1 cup celery finely chopped, 1 cup bread crumbs, 1 teaspoon Morton's salt, 1/2 cup milk, 1 teaspoon Morton's seasoning, 3 bananas finely minced, 1 tablespoon lemon juice, 1/2 cup applesauce, 4 slices bacon, 2 eggs, slightly beaten.

Mix all ingredients in order given with the exception of the bacon. Place in loaf pan, lap strips of bacon over top and bake 1 to 1 1/4 hours in moderate oven 350 degrees.

Mrs. Mary Champa, 1712 South 12th St., Sheboygan, Wis., a member of the Queen of May Society, No. 157, sends us the following three recipes.

Apple Cheese Salad

1 cup shredded cabbage, 2/3 cup diced cheese, 1 cup diced apple, 1 cup shredded canned pineapple, pinch of salt, mayonnaise dressing.

Combine ingredients. Mix lightly with 2 forks. Chill. Serve on crisp lettuce.

Almond Orange Cookies

1 cup butter, 1/2 cup white sugar, 1/2 cup brown sugar, 1 egg, 3 or 2 1/2 tablespoons orange juice, 2 1/4 cups cake flour, mix flour to almonds, 1/2 teaspoon salt, 1/2 teaspoon soda, 1 tablespoon orange rind, 1/2 cup almonds. Mix together and form into rolls, and let stand overnight. Next day, slice and bake. Bake at 400 degrees F. for 8 minutes.

Brown Angel Food Cake

10 to 12 egg yolks, 2 cups of sifted sugar, 3/4 cup butter, 1 cup milk, 1 square melted Baker's Bitter chocolate, 3 cups make flour, 4 teaspoons baking powder, and flavoring.

Cream butter, add sugar, cream well, add eggs, then milk and flour alternately. Then add melted chocolate. Bake in angel food cake pan. Be sure not to grease the pan. Bake in a moderate oven.

Frances Debevec, 514 Adams Ave., Eveleth, Minn., a member of Mary Help of Christians Society, No. 164, tells us how to make stuffed green peppers the Minnesota way.

Stuffed Green Peppers

5 peppers, 1 cup cooked corn, 1/2 cup soft bread crumbs, 2 tablespoons chopped onions, 2 tablespoons chopped green peppers, 1 tablespoon minced parsley, 1 egg yolk, 1/4 teaspoon sugar, 1/2 teaspoon paprika, 1/4 teaspoon celery seed, 1 tablespoon melted butter.

Remove tops from peppers, discard seeds and pulp, and rinse shells well. Mix rest of ingredients and accordingly and stuff peppers with this mixture. Place next to each other in a shallow baking pan. Add 1/2 inch of boiling water and bake 35 minutes in moderate oven.

Albenna Mockevicus, 811 Otis Ave., Rockdale, Ill., a member of St. Mary's Lodge, No. 119, says this is picnic time, therefore she explains her picnic specialty.

Picnic Casserole

1 four oz. can pineapple gems, 1/2 teaspoon dry mustard, 1 No. 1 can of beans (the kind with molasses), 2 tablespoons syrup, pinch of salt, 2 tablespoons brown sugar, 4 slices ba-

FRITZIE ZIVIC

(Published with special permission from the author)

(Continuation)

Upon their return Moran started by knocking out Jim Coffey to become the leading fight figure of New York. And Luke rose with him in popularity and affluence. From out of the West rose a ring freak, Jess Willard. They called him a "Pottawatomie Giant," and the boom began by which he was to outstrip all other "white hopes" for the shot at Johnson. Willard sneaked off to Havana, Cuba, on Easter Sunday, April 5, 1915 — and ended the black man's reign in 26 still-argued-about rounds.

Saw Rickard's Gotham Debut

About the same time a dapper, stringy little fellow, swinging a malacca cane and talking "box-car figures" in trying to land matches, arrived in New York. Rickard's reputation of having staged the 2-round Joe Gans-Battling Nelson fight in Goldfield, Nev., Sept. 3, 1906, was still being talked about. When Rickard offered Moran \$25,000—cash and in sight—to fight Willard in Jess' first appearance as a champion, Moran jumped at it—and Carney was right behind him. Willard and Moran met March 25, 1916, two years after Willard had been punched into a gory mess by Tom McMahon, the "old warhorse," in Youngstown.

Moran took a beating — but got his dough — and he and Luke made merry, and a few other things. For two years they rode high, wide and handsome — until war once again crossed their path. Carney enlisted in the 16th Field Artillery, Fourth Division, and Moran went to Spartansburg, S. C., as physical instructor for the 27th Division, New York National Guard outfit, where he tried to make a fighter out of the now famous referee, Arthur Donovan.

After two years, Luke came back to launch Moran on a "come-back" career, which began here, upstairs in Duquesne Garden, and which Bodkin refereed with a tough guy named Jack Geyer. Moran kayoed him—and then went on to his doom with Fred Fulton in Newark, N. J., June 12, 1920.

Finally Meets Three Zivics

Knocking around New York, looking for a spot to "connect," Carney, who had known Jimmy Bronson in Europe, renewed acquaintances — and there began his intimate contacts with the Zivics — Jack and Pete — and his acquaintance with Eddie and Fritz. As matchmaker of the Cromwell A. C., a promotion of Jimmy Johnston, Carney had Jack on in the semi-final of the Leonard-Tendler title fight on July 24, 1923, and, through that, got better acquainted with the two younger brothers.

Fritz, although younger than Eddie, started boxing before him — and neither had any manager other than Carney, whose long knocking around the fight game has finally been rewarded by "owning" the new welterweight champion of the world — a fighter whose every move he has supervised since. Fritz turned pro in Motor Square Garden in 1931 by beating Al Rettinger. Eddie started getting paid at Moose Temple, also under Jules Beck, when he

con.

Mix everything in casserole and put in oven for 25 to 30 minutes. When done, take out of oven and wrap in plenty of newspaper and this will keep hot until ready to serve at the picnic.

deserted the amateurs to fight title glory. Cowboy Howard Scott. Armstrong Kayoed Eddie So Fritz Got Revenge— And Title

Behind the scenes, while his brothers wrote ring history, was the most versatile of the five Zivics, Joe. During the amateur careers of Pete and Jack, Joe acted as their sparring partner as they primed themselves in the Willow Club. For diversion he sneaked out to play sandlot baseball; football with Lou Conley's Valley-Strip outfit, and independent basketball.

Entering Schenley High in 1922, Joe was a three-letter man in these sports — and, while in school, engaged in his only pro fight. He had fought one amateur bout, and one night in 1925 was lured to Fairmont, W. Va. There he met Young Rafferty in a six-rounder.

After that bout Joe devoted his attention to baseball and got a tryout with Petersburg, in the Old Virginia League, as a second baseman. An injury to his right arm, suffered in football, cut short Joe's major league bid and he finished up playing under the direction of Hans Wagner, when that baseball "immortal" managed the local Green Cab sandlot outfit. Heinie Boll, Elmer Knetzer, and Dan Rooney were some of his teammates.

Fundy 'Watches Zivics Grow'

Retired from the fight game was a little Strip fellow, Johnny Fundy, who had won the featherweight championship of the AEF. For years, his achievements, along with those of Harry Palmer and the kids who blossomed at the Willow, had kept The Strip in the athletic limelight. As he watched the Zivics, one after the other, come to the front, Fundy became their biggest booster. The night Fritz won his title, Fundy, as the guest of Gene Tunney (no less another AEF champion) was a ringsider to be a great fight in the Old Hippodrome in 1936, Eddie fought a

By Regis M. Welsh,
in The Pittsburgh Press

After Eddie and Pete had made rather eventful local debuts, Carney and the two kids bundled into an automobile and went to the West Coast. That was in early 1933 and, before they returned, Eddie and Fritz had taken part in 32 fights, neither suffering a setback. Fritz developed into a rough, willing, two-fisted puncher.

Eddie caused a surprise in Los Angeles by beating Tommy Paul, Buffalo, who, for a time, had been recognized as featherweight champion in 1932 after Bat Battalino had given up the crown he had won by defeating Andre Routsis, hook-nosed Frenchman, who had caused a temporary halt in the wonderful career of Tony Canzoneri by taking the title. Davey Abad, bouncing Syrian, was another of Eddie's coast victims.

Eddie Develops K.O. Punch

On the Coast, as Fritz attracted attention by his super boxing and rugged endurance, Eddie developed a kayo punch which seemed destined to take him places among the feathers and lightweights. On his return he scored three stunning knockouts here in his first three appearances—stiffening Joey Costa twice and Frank Marchese. Although beaten by the crafty Tony Herrera when the Mexican dropped in here on his comeback tour, Eddie seemed to reach his peak as he kayoed Mike Barto, hard-punching local southpaw, with one punch.

During his career Eddie fought five recognized champions—Tony Canzoneri, Freddie Miller, Bushy Graham, Frankie Klick—and Henry Armstrong, the latter from whom his brother later was to rip the last vestige of ring supremacy. Eddie's punching style was such that, even though beaten in all starts, he fought six times in Madison Square Garden, where Fritz rose to glory. And, in 1936, Eddie fought a

slashing fight with Aldo Spolli, recognized Italian champion, and 7 months later repeated with a spectacular showing against Enrico Venturi, another of the South American wildcats.

Tragedy stalked Eddie's path three years ago as Fritz lay desperately ill of pneumonia. At Hickey Park, on Aug. 2, 1937, Eddie met an itinerant tough guy—Johnny Page, Texas lightweight. For eight grueling rounds they traded right hand punches to the chin. In the ninth Page went down in a neutral corner, his eyes glassy, his tongue lolling out of his mouth and his body jerky with gasps. He was rushed to a hospital—and died the following morning.

Trying to shake off the effects, Eddie pleaded to be allowed to continue his ring work, although there seemed little doubt that Page's death had unnerved him and made him fearful of further consequences with his terrific right hand punches. On Aug. 27, Eddie returned to the ring. He was not the same fighter he had been before and Charley Burns, Johnstown, gamester, beat him in 10 rounds, during which Eddie did little or no punching with his right.

Armstrong K.O. Spurs Fritz

To prove that the fates sometimes weave an inexplicable pattern, Burns, on the strength of having beaten Eddie, made the first tangible contact of the Zivics with Armstrong. The "indestructible" black boy came to Hickey Park two weeks later to meet Burns. Once before, as "Melody Jackson," Armstrong had been beaten here by Andy Irvin.

Burns was caught in the whirlwind which, during the following year was to make "Hammerin' Henry" a triple plated champion. The Johnstown kid lasted only four rounds, to be the seventeenth kayo victim in Armstrong's streak of 23 that year.

In 1938—on May 31—Henry became welter champion by beating Barney Ross in 15 rounds—an Aug. 17—he took Lou Ambers' lightweight crown

ANY CHANCE FOR PEACE?

By Rev. James Gillis, C.S.P.

In one issue of a Catholic paper dated May 17 there appeared in neighboring columns on the front page no less than three statements on peace, one by a Cardinal, another by an Archbishop, and the third by a Bishop, all three being of the American hierarchy. The headlines were challenging, some would say provocative: "Duty of Catholics to Bring Peace to the World, Says Cardinal"; "Keep Out of War, Says Archbishop"; "People Ask Peace, Bishop Says."

A day later in one of the secular newspapers, under the two-column caption "Peace Feeler Aimed at the United States," there were two brief news items, one from Vichy, the other from Moscow. The Vichy despatch (United Press) announced that the German-controlled press in occupied France had suddenly changed its tune from abuse of President Roosevelt and of the United States to a concerted campaign urging us to mediate with a view to ending the war. The Vichy papers, acting obviously with German permission and probably by German command, stated that the United States was powerful enough virtually to dictate terms of peace to both belligerents.

The Moscow despatch (also United Press) said that Japan had asked the United States to mediate with a view of ending the war in China and settling the whole Far Eastern question.

Add the strange fantastic flight of Rudolph Hess to Scotland, possibly for the purpose of suggesting some plan for peace, and you have a situation that calls for consideration.

Let me say that when it comes to trusting Moscow or Tokio or Vichy, I am not more gullible than the next man. Nor can I fail to see that Moscow, Tokio and Vichy may be utilized by Berlin in the attempt to put over a Nazi trick. It requires not great shrewdness but only common sense to be suspicious of every movement made by Hitler. For the past seven or eight years he has outwitted as well as outfought the democratic powers. He has no more scruple about a diplomatic lie than he has about dropping bombs on civilians. We cannot afford to be unsuspicious about Nazi Peace Feelers.

Nevertheless, in view of those statements of three members, if not more, of the hierarchy, and the news from the Axis capitals, it may be well to ask ourselves what would be our attitude if there were to appear even the slightest suggestion of the possibility of peace.

It may seem absurd to talk or to think of peace just at this time but you never can tell. It cannot be foolish to consider

away, and — on Oct. 29 — reduced to 126 pounds to belt Petey Sarron out to win the featherweight crown, which he proved he had no use for.

Eddie went from bad to worse after the Burns defeat. In November, a spindly, stiff-legged kid from Uniontown, who later was to become lightweight champion of Pennsylvania, Tommy Speigal, gave Eddie a pretty good lacing.

The spark which fired Fritz's ambition to meet Armstrong flamed in Detroit on March 25, 1938, when, sitting at the ringside, he saw Armstrong render his brother, Eddie helpless in four rounds. That night, Zivic, whom Barney Ross had refused to meet a year earlier, determined that he would "get even" with Henry.

(To Be Continued)

the question at least provisionally, theoretically, academically. What would we do, what should we do on the supposition that peace negotiations might be inaugurated?

There is the story of the preacher who got his metaphors mixed and said, "If you find the slightest spark of divine love in your heart, water it!" If we find the slightest spark of peace in our heart or in the heart of an enemy, should we douse it or should we fan it into flame?

To talk now strictly as a Catholic and a priest, I confess that every day at the altar I find myself facing what seems an anomaly. In my diocese, as in most dioceses of the United States, we have what is called an "oratorio imperata" for peace, that is a prayer ordered by the Archbishop to be inserted in almost every Mass by every priest. Also in many dioceses a prayer for peace is said by priest and congregation together after Mass. In the Litany of Loreto there comes, just before the first Agnus Dei, the invocation "Queen of Peace, pray for us." We have peace in our prayers, in our hearts, upon our lips incessantly.

And yet if we talk peace outside of Church or away from our bedside; if we mention peace to anyone except to God and the Blessed Virgin, there are some who fling an epithet at us, an epithet which carries a connotation of cowardice, "Appeaser!" Not only people who recklessly throw around words of vituperation, but conscientious Catholics warn us "Beware of peace talk!"

There seems to be a contradiction between our prayers and our conversations, between the desires of our heart and our actions. This is dangerous. If a man prays one way and thinks another, if he says one thing to God and another to his neighbor, he may go so far as to become, as it were, a victim of schizophrenia, split personality.

So what shall we do? I ask the question, not to answer it—at least not to attempt to answer it dogmatically — but merely to suggest that every man ask it of himself and try to find the best answer.

One thing it may be well to remember — the Holy Father repeatedly speaks of peace. Some one who has counted says that in recent months the Pope has spoken publicly of peace 42 times. Of course, he always says "just" peace, "lasting" peace; or uses some other qualifying adjective. Obviously, he does not want "peace at any price"; but can anyone deny that the Pope would welcome peace at any time?

I cannot of course profess to know the full mind of His Holiness on this matter, but I do think it safe to say that the Vicar of Christ, the Prince of Peace, would do anything at any moment to foster any hope or plan for peace. I doubt that he would reject the idea of a negotiated peace, and insist upon a "smashing victory" to be followed by a dictated peace.

For myself, I do not hesitate to admit in public that I pray in private even for a miracle, if that be necessary, to change the hearts of those who want war—change their hearts not by reason and argument, but by Divine Grace. It would not be the first time that a man "breathing threats and slaughter" was chastened and humbled under the mighty Hand of God. There is no dogma of faith that what the Lord did before He cannot do again. He can interfere supernaturally to change the natural course of events. But it is Catholic doctrine that we can co-operate and must co-operate with God.

FAMOUS OHIO BATTLEFIELDS

Ohio's Ancient Fortress Protected Mound Builders

It was a crisp autumn evening hundreds, perhaps thousands, of years ago.

Inside the high earthen walls of the fortress which the Mound Builders had laboriously constructed, warriors kept vigilant watch, trying to penetrate the gloom of the thick forests beyond.

Lurking among the trees, they knew, were enemy tribes seeking to wrest from them their fertile lands and game-filled woods.

Suddenly a shrill war whoop broke the evening calm and invaders dashed from their shelters for the Great Gateway.

With stone axes and other weapons, invaders and defenders met in a struggle to the very death.

There is no account of this battle in any history but scientists found at the Great Gateway at Fort Ancient, largest primitive fortress in America, a great quan-

tity of bones. Here, perhaps, just such a battle was fought, one of many for the possession of the rich lands that are now Ohio.

Today, Fort Ancient is a state park, operated by the Ohio State Archaeological and Historical Society for the benefit and interest of the citizens of Ohio and America.

In prehistoric days it was a refuge for the Mound Builders in the Miami Valley, from the Ohio on the south, to Cedarville, about 18 miles south of Springfield, on the north. In times of danger they hurried through the unbroken forests to seek protection behind the three and a half miles of earthen walls which had been painstakingly raised, basketful by basketful, to a height of from 10 to 20 feet.

Within the 126-acre enclosure built on a high plateau overlooking the valley of the beautiful Miami River they built their huts of saplings interlaced with vines

and twigs and covered with a foot of clay.

Scientists searching through the prehistoric fortress have found more than 100,000 artifacts—stone weapons, pottery, pipes, crude ornaments and other products made by those mysterious people.

The ancient walls of this mighty fort stand today as a relic of long-ago Ohioans, built to defend their homes from enemies.

Fort Ancient is now the objective for thousands of modern-day Ohioans interested in the works of these early people or merely looking for a pleasant place to picnic.

Fort Ancient is on Route 350, approximately 35 miles north of Cincinnati and midway between Routes 42 and 22.

Next Week—How Old Britain, Indian Chief, met his death in the war between the French and the English.